44. ÉVFOLYAM, 48. SZÁM

Ára: 3,80 Ft

1988. NOVEMBER 30.

Ludas Matyi

– Nem és nem, Marxot nem engedem felülvizsgálni!

MIT HOZ A MÜSZI?

Viccpályázatunk a 12. oldalon

3. forduló

– Kíváncsi vagyok, mikor emelik fel a szél árát, mert az is energiaforrás . . .

Méhen kívüli terheltség

Olvasom a lapokban, hogy a Legfőbb Ügyészség utasítására nyomozást rendeltek el a múlt évi és az idei nagy méhpusztulás miatt. Több, mint alapos a gyanú arra, hogy a pusztulás oka az a magyar gyártmányú füstölőcsík, melynek meg kellett volna védenie a méheket az atkafertőzéstől. Úgy tetszik, a füstölőcsíkból kisprórolták bizonyos hatóanyagokat, ezért aztán nem a fertőző atkák, hanem a méhek pusztultak tőle. A magyar füstölőcsíkról tehát még az sem mondható el, hogy nagyobb volt a füstje, mint a lángja, mivel még a füstje sem tisztességes.

És a szegény méhek, amelyek naivan, hangyaszorgalommal végezték munkájukat? Igaz, féltek az atkától, de megnyugtatták őket: itt a mi hatékony füstölőcsíkunk, majd az megvéd benneteket! És a méhek güriztek, hogy hozzájáruljanak egy tejjel-mézzel folyó Kánaán megteremtéséhez. Hittek a Kánaánban ugyanúgy, akár a tejet termelő marhák, s dehogy gondoltak ők arra, hogy a füstölőcsíkra felvett pénzekből lesz Kánaán, de csak néhány, a füstölőcsík-gyártásban valamilyen szempontból érdekelt személyiségnek.

Persze, lehet, hogy nem következett volna be a méhek tragédiája, ha megfelelő jattot adnak a fustölőcsík-gyártás illetékeseinek. A jatt azért kellett volna, hogy elfogadható színvonalon végezzék munkájukat, s használható füstölőcsíkot készítsenek. A naív méhek úgy gondolták, hogy a munkájuk végzéséért nekik sem ad senki egy buznyákot sem, s naivitásukért az életükkel fizettek. Az életben maradt méhek viszont bizonyára megtanulták, hogy Magyarországon mind több helyen jattot kell adni a minimális színvonalú munkáért is, mert itt a jattot annyira szentesítették, hogy még adóztatják is.

A méhek most egyre csak arról zümmögnek, hogy hova lettek a füstölőcsíkokra felvett hitelek, miért nekik kell pusztulniuk mások felelőtlensége miatt? Zümmögik azt is, hogy ők hittek, bíztak a magyar füstölőcsíkban, ám arról kiderült, hogy csupán füstbe ment terv. Az valamelyest elégedettséggel tölti el őket, hogy végre vizsgálatot rendeltek el, kik felelősek a tömeges méhpusztulásért, de aggódnak is, mert tudják, hogy nálunk a legritkábban találják meg a felelősöket, azok valahogy füstté válnak és elhúzzák a csíkot.

Vezda János

Követeljünk fejeket!

Manapság mindent lehet követelni.

Csak fejeket nem szokás követelni.

Mindenki, aki hibát, mulasztást tár fel, suta intézkedést bírál, felemleget kárt és bajt, sietve hozzáteszi:

„Természetesen szó sincs arról, hogy fejeket követelnénk!"

Hát épp ez a bibi!

Fejeket kéne követelnünk ahhoz, hogy kimásszunk a slamasztikából.

Jó fejeket!

Minden szinten, minden helyen.

Itt van például a borsó-ügy. Amerika venne tőlünk. Sokat. Csengő devizáért. A Nagykőrösi Konzervgyártól. Ahol a borsó már ott van. Minden más feltétele is adott a gyors exportnak.

Egyetlen apróság kivételével.

Nincs címke a dobozokra. Papírdarabka. Cédula. Fecni. Cetli.

Emiatt bukhat meg az egész.

Hogyan lehet, hogy ugyanakkor a Paksi Konzervgyár az amerikaiaknak sok-sok dollárért ad el paradicsompürét, főzeléket, címkés csomagolásban? Ott nyilván időben gondoskodtak ezekről a kis papírszeletkékről, tudván hogy nem zsákbamacskát, hanem konzervet akarnak piacra dobni.

Fejeket, jó fejeket kellene követelni azokba az állami gazdaságokba, termelőszövetkezetekbe, ahol holdszámra szántják be a talajba a káposztát, a hagymát, vágják ki a gyümölcsfákat, mert a hivatalos felvásárló nem vásárolta fel a termést, vagy aláígért. És a „Szedd magad!" sem vált be. Ugyanilyen helyzetben egy kistermelő felhozta az áruját Pestre, megtudakolta, hogy hol vannak azok a híres lakótelepek, és tisztességes áron talált vevőt a portékájára.

Nem beszélek a tojásproblémáról, a bor-ügyről, mert szeretem a rántottát, megiszom a fröccsöt, csak ideges leszek, ha ezek kerülnek szóba.

Vagy vegyük az ipart. A várpalotai brikettet. Elkészül, kiszállítják a Tüzép-telepekre, ott porrá omlik, mehet vissza a feladóhoz. A 150 százalékos dotáció ellenére. Fejek, jó fejek kellenének oda is, ahol eldöntik: lehet-e jó brikettet is készíteni ebből a szénből. És ha nem lehet, miért kell évről-évre próbálkozni vele. És még országnéző kirándulásokra is vinni.

Átrándulhatunk más iparágakba, a közoktatásba, az államigazgatásba, a művészeti életbe, a jó fej mindenütt alapkövetelmény.

Szent meggyőződésem, hogy nálunk van annyi jó fej, amennyire elengedhetetlenül szükség van.

És fejreállunk, ha ezek a fejek nem kerülnek oda, ahol fejetlenség uralkodik.

Kürti András

VÁLTOZÓ VILÁG

– Most a dolgozóknak kell segíteniök a szakszervezeteket!

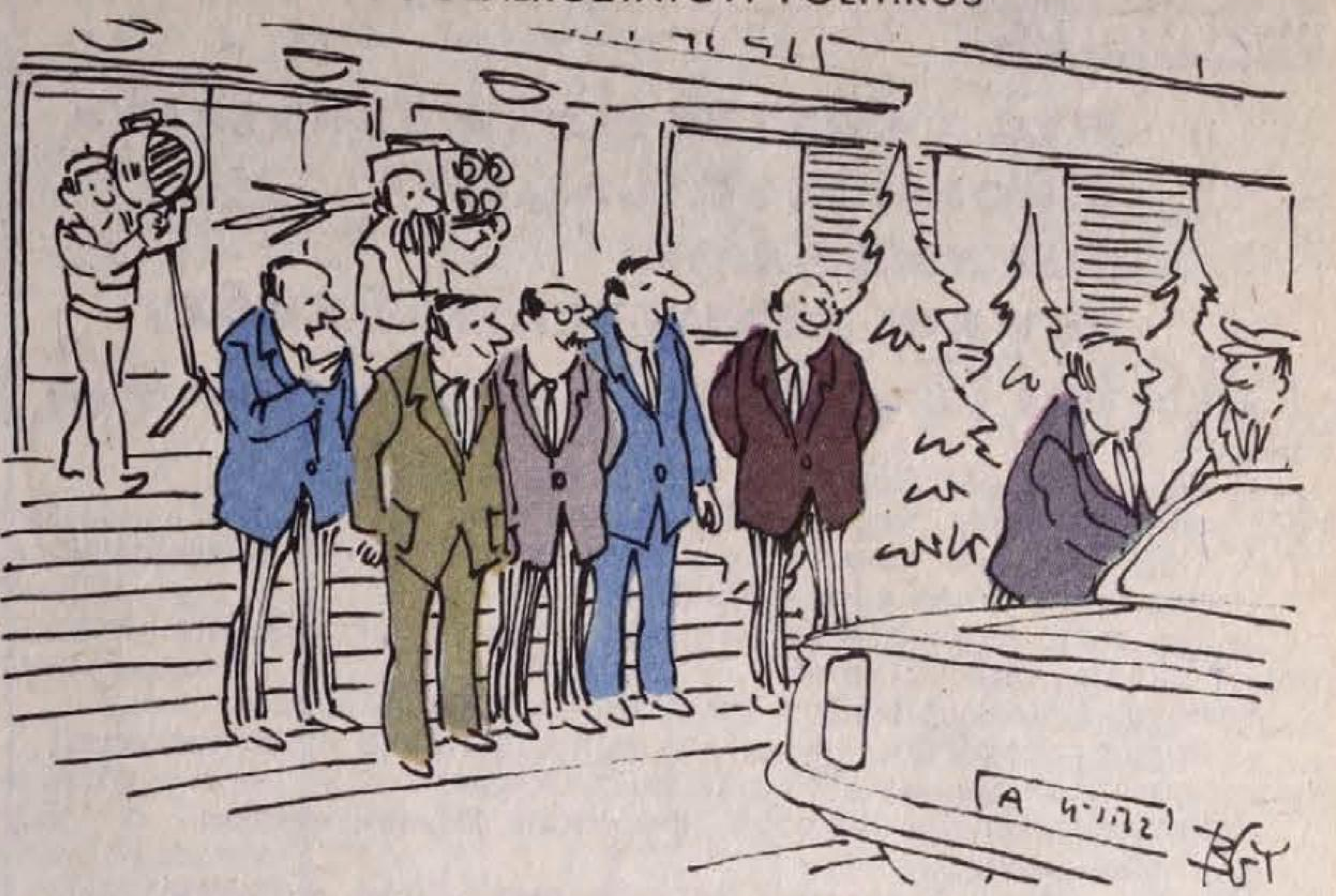
BRENNER GYÖRGY

Más most...

– Minden összezavarodott, az uram öregcserkész-ruhában futkos a városban...

FOGLALKOZTATOTT POLITIKUS

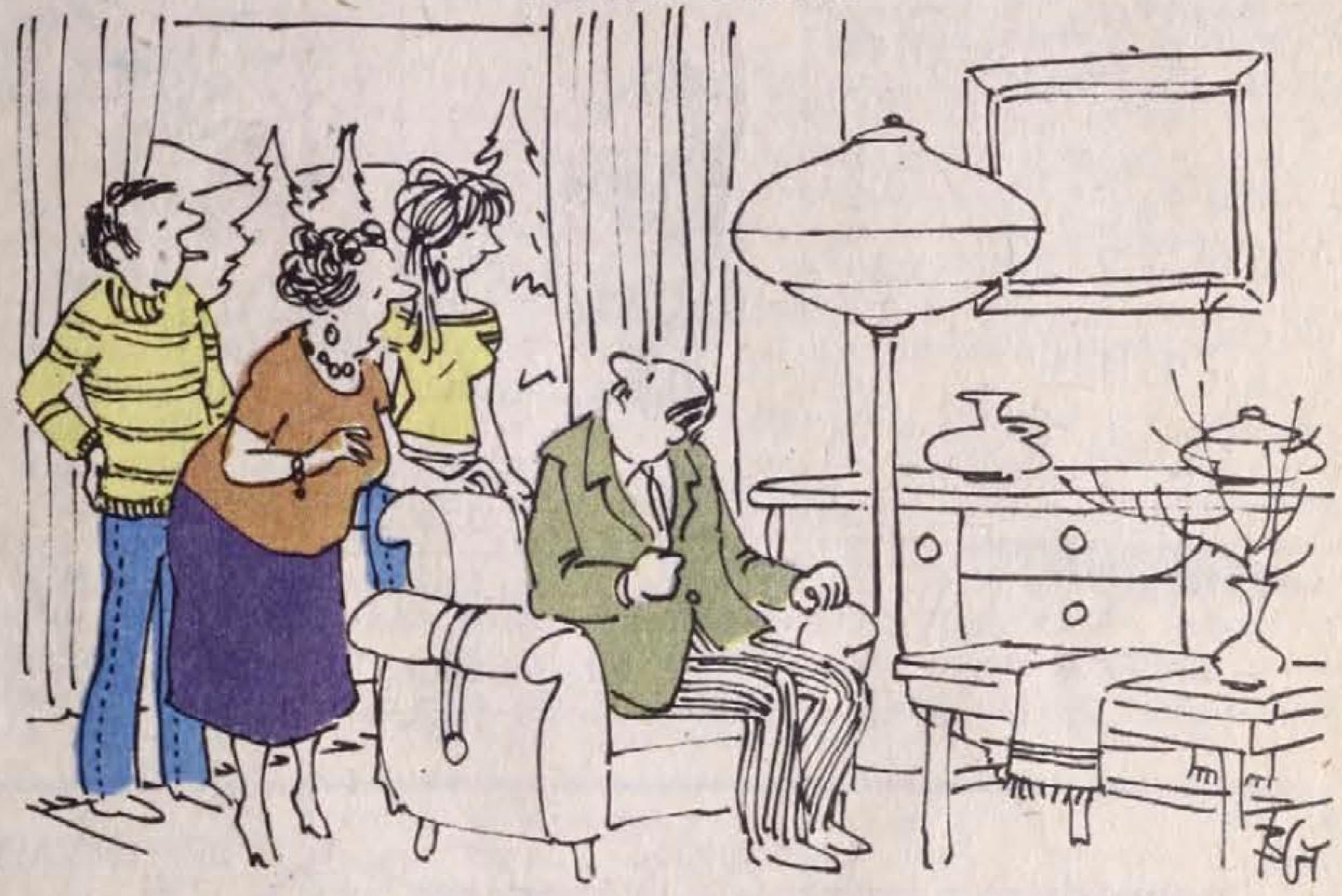
– Naponta fellép a szónoki emelvényre, aztán tévé, rádió, lehet hogy szinkron...

KULTÚRHARC

– Már nem tiltanak, már nem támogatnak semmit, már csak tűrnek...

BIZALMI VÁLSÁG

– Más vezetők lakást, telket, kocsit szereznek a szeretteiknek, te már nem szeretsz minket...?

...NA ÉS GAZDASÁGILAG?

Ö hermetikussága most fogadja önt. Erre tessék. Fel kell hívnom a figyelmét, hogy a miniszterelnök végtelenül közvetlen, kedves ember. Tehát csak semmi ceremónia, semmi formaság. Ön belép, letérdel, homlokával a földet érinti és kész. Gondolja, hogy képes lesz rá?

— De kérem, magyar újságiró vagyok. Megszoktam. Tehát erre?... Miniszterelnök úr, köszönöm ezt a lehetőséget.

— De uram! Ez csak természetes. Nálunk a sajtó nagyhatalom. Önöknél nem?

— Izé... most, hogy tetszik említeni, nálunk is. Van nekünk egy népi balladánk. Bizonyos Kőmíves Kelemenről. „Mit építnek délig, leomla estvére..." Nos, ez mifelénk most különleges munkamegosztás formájában megy végbe. A kormány és a szakszervezet épít, mi ledöntjük.

— Tehát önöknél a sajtó kezében van a döntés joga. Bravó.

— Nem óhajtanám hosszan igénybe venni drága idejét. Engedelmével a tárgyra térnék.

— Nagyon helyes. Mindig is mondtam, ha valamire érdemes rátérni, az elsősorban a tárgy. Tehát?

— Ön az elmúlt napokban mélyreható tárgyalásokat folytatott a mi vezetőnkkel.

— Igen, igen. És mondhatom, nagyon megkedveltem azt az embert. Jóllehet magam is a nyíltság híve vagyok, őt valósággal a szívembe zártam.

— Talán össze is tegeződtek?

— Egyelőre még nem. Diplomáciai síkon az ilyesmi meglehetősen bonyolult. Végül is nem őriztünk együtt ludat. Bár, ami igaz, az igaz. Még őrizhetünk.

— Hogy tetszik ezt érteni?

— Ó, kérem, tudja ön milyen ingatag egy ilyen bársonyszék? Már legalábbis nálunk.

— Értem. Minek tulajdonítja miniszterelnök úr, hogy országaink különböző társadalmi berendezkedése ellenére önök mégis oly jól szót értettek egymással?

— Hát ugyebár a közös történelmi múlt...

— Bocsánatot kérek, a két országot ezer és ezer kilométer választja el egymástól. Folyók, hegyláncok... én közös múltnak még csak a nyomára sem bukkantam.

— Nem ismeri a történelmet fiatalember. Még 1032-ben Garabán nádor, az önök gyulája feleségül vette Stromboli Eufémiát, a bendegúziai őrnarrátor másodszülött leányát. Mármost ez az Eufémia tűzrőlpattant menyecske volt... hiába, a mi hölgyeink!... Örök parázs izzott kérem a szoknyája alatt. Neobaldi Szozifrász, a neves kodifikátor hiteles feljegyzéseket készített Eufémia kalandjairól. Kérem, öt vastag kódex telt meg adatokkal, a bővérű hölgyike listáján három magyar vármegye valamennyi férfilakója megtalálható. Grófok, bárók, suszterok, snejderok, válogatott cigánylegények. Még a bideskúti gyógyfürdő tyúkszemvágójának morganatikus házasságából származó sertéspásztorral is megcsalta az érdemes gyulát. És Garabán nádor mégsem daráltatta le egy univerzális konyhagépen, nem hasíttatta négyfelé, nem szórta étkül vad paripák elé, ahogy mi tettük volna. Egyszerűen levágatta a fejét és kész. Mi ezt a nemes gusztust azóta sem feledtük el önöknek. Aztán ugyebár a közös kultúra.

— Már bocsánat...

— Egy szót se. Tudom mit akar mondani. Nincs igaza. Igenis van közös vonás. Egyszer, 1832-ben nálunk járt Lejtmeneti Pelbárt a híres hegedűpedagógus, hogy a négy húr igézetét a mi gyermekeinkbe is belécsepegtesse. Mármost a mi gyerekeink explicite botfülűek. Ez ősi örökség és még a voguléz invázióra vezethető vissza. Nos, Lejtmeneti Pelbárt a falat vakarta kínjában, a mi gyermekeink tébolyító cincorgásainak hallatán. Sós könnyeket sírt, a függönyre mászott és a szőnyeget harapdálta, de nem adta fel. És mi ezt sem felejtettük el önöknek soha.

— Akkor mivel magyarázza, miniszterelnök úr, hogy a két ország gazdasági kapcsolatai mégsem fejlődnek a kívánt mértékben?

— Kérem, nagyon egyszerű. Önök tudnak viselkedni, tudnak hegedülni, de nem tudnak dolgozni...

Peterdi Pál

Bukarestben diplomatánkat nemkívánatos személynek nyilvánították

A MI SZÁMUNKRA SE MINDEN BUKARESTI SZEMÉLY KÍVÁNATOS

EXKLUZÍV!

MÉG A DÖNTÉS ELŐTT KÉRDEZTÜK A KORMÁNYTAGOKAT: MIT SZÓLNÁNAK EGY NŐI MINISZTERELNÖKHÖZ?

Váncsa Jenő mezőgazdasági- és élelmezésügyi miniszter első reakciója ez volt:

— Csak nem nőt akartok a nyakunkba ültetni?...

Majd már egy kissé megnyugodva hozzáfűzte:

— Nagyapám azt mondta, rossz nő nincsen, csak kevés konyak.

Urbán Lajos közlekedési miniszter:

— Ha majd szóhoz jutok a meglepetéstől, azt mondom, hogy nem is bánom. Csak szeresse... a közlekedést.

Somogyi László építésügyi és városfejlesztési miniszter:

— Akkor elfogadom, ha olyan, mint Margaret Thatcher, mert Magyarországnak ma hasonlóra lenne szüksége.

Nyitrai Ferencné, a Központi Statisztikai Hivatal elnöke:

— Csodálkoznék.

Maróthy László környezet- és természetvédelmi miniszter:

— Nekem nem lenne szokatlan. Otthon is az asszony a főnök.

Villányi Miklós pénzügyminiszter:

— Rosszabb már nem lehet, mint jelenleg.

Juszt László

KINEVEZÉS

– Belátom, hogy neked, mint tábornoknak, ez kötelező, de nem tudtad volna megtagadni lelkiismereti okok miatt?!

SZILÁNKOK

NŐI DOLGOK

— Lajos nagyon rendes férfi. Nem a nőt nézi bennem, csak az ivópartnerét.

MEGSZOKÁS

— *A szervezetem úgy megszokta az altatót, hogy reggelenként be kell vennem egy pár szemet, mert csak így maradok egész nap ébren.*

ELFOGLALT EMBER

— Két percnél hosszabb szerelmi vallomásra nincs időm.

ELVHŰSÉG

— *Szigorúan, következetesen, visszatántoríthatatlanul ragaszkodom a mindenkori főnököm elveihez.*

MODERN KÖLTÉSZET

— Tökéletesen megértettem az új versed.

— Csakugyan? Akkor gyenge költő vagyok.

SZÁMADÁS

— *Érdekes, hogy mindent elfelejtettem, ami jó volt az életemben, csak a rosszra emlékezem.*

LEBUKÁS

— Bécsben láttam egy szexfilmet. Rögtön kétszáz lett a vérnyomásom.

— Annyira felizgatta magát?

— Na hallja, kiderült, hogy a feleségem a főszereplő.

KÜLÖNBSÉG

X amatőr, Y profi művész, kettejük között az a különbség, hogy a profi pénzért tehetségtelen.

SZORONGÓ LÉLEK

— Ki véd meg engem a nálam gyengébbtől?

TÁRSSZERZŐK

— *Én a nevemet adom, te a tehetséged.*

ERŐS AKARAT

— Nő, ital, kártya, lóverseny. Erős akarattal, hallatlan lelkierővel sikerült mindegyikre rászoknom.

NŐI DOLGOK

— *1910-ben szépségkirálynő voltam. Remélem, akkor sem leszek csúnya, ha egyszer majd megöregszem.*

VÉLETLEN

— Micsoda véletlen! Az iskolában is egymás mellett ültünk és most is, a szegedi Csillag börtönben.

AZ UTCÁN

— *Bocsánat uram, hány óra van?*

— *Nem mondom meg. Én bizalmas állásban dolgozom. Tudok titkot tartani.*

Galambos Szilveszter

ÜZENETVÁLTÁS

KÖLCSÖNKENYÉR – Már megint egy Hakári igazgató? Jöjjön holnap!

NOSZTOLGIA – A háziúr már rég megcsináltatta volna!

MEGTISZTELŐ – Azt mondják műemlékben lakunk, mert még látszanak a háborús belövések.

PENÉSZVONAL

VICCES – Negyven éve államosították az új öröklakásomat és most lerobbanva nekem akarják ismét eladni!

Fülöp György rajzai

Egy oldalon három szerző a fegyvertartási rendeletről:

EZ IS ROSSZUL SÜLT EL...

SZOCIALISTA LÖVÖLDÖZÉS

Attornyozódott hozzánk egyik hajnalban Csámcsogi Abaújné született Spacc Kisztihand Delikátesz, házunk egyik idős lakója. Fején fekete harisnya, kezében sorozatvetőnek látszó riasztópisztoly, majd miután kiszúszogta magát, nagyot lőtt a levegőbe.

Mi volt ez? — vontam kérdőre az igazságos közteherviselésben megőszült Csámcsogi nénit. Nem kell megijedni, válaszolta a harisnya alól, majd mégegyszer a levegőbe lőtt. Ez volt az idők szava, tette hozzá.

Jó hangosan szólnak ezek a mai idők, próbáltam viccelődni és aprópénz után kezdtem kutatni, hogy átadjam a riasztópisztolyosnak családom adózás után megmaradt értékeit. Csámcsogi néni azonban kerekperec kijelentette, hogy nem kell neki a más pénze, csupán azt szerette volna megtudakolni az ő sajátos modorában, mit szólok ahhoz, hogy január elsejétől kötelező lesz a riasztó-, gáz- és légpisztolyok használata. Hallotta ugyanis a rádióban, hogy egy új rendelkezés értelmében a jövő év elejétől fegyver nélkül tilos kimenni az utcára, sőt, külföldi útjáról hazatérve mindenki köteles legalább egy pisztolyt, vagy puskát hazahozni, s ha véletlenül mégsem hoz, akkor addig kint kell maradnia a szabad világban, míg fegyverrel nem tér haza.

Mondtam neki, hogy csak lassabban a felhevült agarakkal, feltehetőleg elromlott az elem a nagyothalló készülékében és ezért rosszul hallotta a hírt a rádióban, mire Csámcsogi Abaújné rámrivallt, mellemnek szegezte a lőfegyvert és ordenáré hangon közölte, hogy az ő nagyothalló készüléke kifogástalanul működik, olyan szeme van, hogy száz méterről kiszúrja a légypiszkot az elsőosztályú éttermek abroszán. Kijelentette, hogy az újságban is olvasta, miszerint az Elnöki Tanács e rendelet megalkotása előtt, személyesen keresett meg minden magyar állampolgárt és riasztópisztolyt nyomva az oldalukhoz, egyenként

megkérdezték tőlük, akarják-e, hogy ez a 93 ezer négyzetkilométeres kupleráj januártól csatatérré változzon?

Igyekeztem mérsékletre inteni a felbuzdult nyugdíjast, ezért közöltem Csámcsogi nénivel, hogy feltehetőleg rosszul értett valamit, de ő rávágott a fejemre a puskatussal és azt mondta: határozottan emlékszik, az állt a rendeletben, hogy aki három riasztó-, gáz-, illetve légpisztolyt hoz be az országba, az soronkívüli lakáskiutalásban részesül, az az állampolgár pedig, aki tíz lőfegyverrel gazdagítja hazánk katonai arzenálját, korengedménnyel nyugdíjba mehet, adókedvezményben részesül és ingyen használhatja a MERKUR által eladásra felkínált OPEL gépkocsikat.

Mondtam ennek a Csámcsogi néninek, hogy biztos remegett a keze, amikor a rádiót hallgatta és véletlenül továbbtekerte a keresőt a Szabad Európára, mire ő egy figyelmeztető lövést eresztett meg és kijelentette, hogy még álmában sem hallgatja az előbb említett rádióadót, azt viszont biztosan tudja, hogy a január elsejétől életbe lépő rendeletet közkívánatra újabb követi: január másodikától már a kiskorú gyermekek részére is kötelező lesz a fegyverhasználat, ez alól csupán azok a lánygyermekek kaphatnak felmentést, akik még nem töltötték be az első életévüket, s ily módon lelkiismereti okokra hivatkozva kérhetik a hatóságot, hogy mentesítse őket az utcán történő felelőtlen lövöldözés kötelezettsége alól.

Érveim nem voltak hatástalanok: a Csámcsogi néni fején lévő fekete neccharisnyán felfokozott izgalom vett erőt, olyannyira, hogy futni kezdett rajta a szem, a felhevült lakótárs pedig vad, szocialista lövöldözésbe kezdett. Rémtetteinek az Elnöki Tanács legújabb rendelete vetett véget, amely január 3-tól kötelezővé tette, hogy ember embernek a farkasa legyen, azt viszont határozottan megtiltotta, hogy hajnali négy óra és négy óra tíz perc között bárki hangosan fújja az orrát, krákogjon, vagy ne értsen egyet a jobbnál jobb rendeletekkel.

Föld S. Péter

HANGTOMPÍTÓ NÉLKÜL

Alig várom a január 1-jét. Akkor ugyanis majd zsebrevágom a vadonatúj riasztópisztolyomat, és akkor nekem már jó lesz! Eddig csak a belügyminiszer-helyettesnek volt riasztópisztolya, meg gondolom, a többi fontos vezetőnek, ők ijesztgettek engemet úton-útfélen, de ennek most már vége, már csak egy párat kell aludni, hogy én is visszaijesztgethessek, legálisan, persze. Nevezett belügyminiszter-helyettes magyarázta el nekem a nemrég A Hét műsorában, hogy milyen fontos, hogy nekem is legyen riasztópisztolyom. A bűnözőknek ugyanis már van. Namármost: két megoldás lehetséges; vagy elveszik a bűnözőktől, vagy nekem is adnak egyet. A rendelet-tervezet — az egyszerűség kedvéért — az utóbbit választotta.

Rendben van, én már lapozgatom is a fegyverkatalógusokat, a nyugatiakat természetesen, mert hazánkban még nem gyártanak ilyen fegyvereket — megint előreszaladtunk egy kicsit a kereslettel. Valószínűleg, előbb-utóbb nálunk is fognak majd riasztópisztolyokat gyártani, arról is pletykálnak, hogy esetleg Mausereket fogunk idehaza összeszerelni, de én egyelőre csak az import pisztolyokban bízom, mert biztos, hogy azok nem visszafelé fognak elsülni.

Január 1-jén tehát elindulok ijesztgetni. Először is csőretöltök. Azután állami középületek elé fogok vonulni, azzal a különbséggel, hogy most nem beszélni fogok a levegőbe. Ha ezért esetleg felelősségre akarnak vonni, kapásból be fogom bizonyítani, hogy nálam nem riasztófegyver volt, hanem csak startpisztoly. Nem fogom készületlenül várni a villanyszámlást sem. Bár neki gázfegyvere is van, unom már, hogy eddig csak ő ijesztgethetett engem, de úgy ám, hogy egy fillér sem maradt a zsebemben.

Az ideológiailag ingatagok nyilván forgópisztolyt fognak vásárolni, a hölgyek csípőből fognak tüzelni, de felhívom a figyelmet arra, hogy a riasztópisztollyal nem lehet célozgatni, és nincs hozzá hangtompító sem. Mivel mindenkinek lesz már riasztópisztolya, az egymás ijesztgetését — jogállamhoz méltóan — kultúráltan kellene megoldanunk, ezért javaslom, hogy még az alkotmány módosítása előtt emeljük törvényerőre a Clair-féle parbajkódexet. A főszerkesztőmnek pedig azt üzenem: ne merészelje még egyszer azt mondani, hogy a glosszáim végén nincs csattanó!

Trunkó Barnabás

VÉDD MAGAD!

Állam apánk kezdetben igen nagyvonalú volt. Ezeket mondta, nekünk, gyermekeinek:

— Izgalom egy szál se, ne törődjetek semmivel, majd én ellátlak benneteket minden földi jóval. Csak nagy fizetésre ne számítsatok.

Még legjobban ez az utóbbi jött be. Ráadásul Állam apánkra egyre nehezebb idők jöttek.

— Még sincs rendjén, hogy én fizessek azért, mert ti húst, meg tejet esztek, üzemi konyhán ebédeltek és villamoson utaztok a színházba, amit unter uns gesagt még külön is támogatok. Csökkenteni fogom a dotációt.

Úgy lőn. Emelkedtek az árak a csillagokig.

Aztán még nehezebb idők jöttek. Állam apánknak kongott a kincstára az ürességtől. Egyre többe voltunk neki, mi gyerekek.

— A lakbérből nem tudom fenntartani és tatarozni a már meglevő lakásokat. Ugyanakkor újabbakat építettek, hogy még többet kelljen fenntartanom és tataroznom. Vegyétek elő a saját magánerőtöket, mert bizony mondom néktek, földönfutók lesztek, mint az erdő-mező vadjai!

Ennek már a fele sem volt tréfa. Mindenki összehúzta nadrágszíját, másodállást és harmadállást vállalt, hiszen a főállás jövedelmébe annak idején nem kerültek be a lakáshoz jutás költségei.

Aztán az eddigieknél is nehezebb idők jöttek. Állam apánk teljesen eladósodott. Rájött, sokat költ arra, hogy nekünk, gyermekeknek munkahelye legyen.

— Ne várjátok, hogy rajtatok kívül még munkahelyet is teremtsek nektek. Mindenki teremtsen magának. Adok rá hitelt, bevonhatjátok az amerikai nagybácsi tőkéjét is, társulhattok, de én arra nem költök, hogy nektek legyen hol lopnotok a napot!

Lett ám erre nagy ribillió. Nap mint nap küldöttségek jártak Állam apánk háza táján, s panaszkodtak:

— Nincs biztos fedél a fejünk fölött, nem biztos a munkahelyünk, nem biztos az infláció... azazhogy az biztos. Ki véd meg bennünket?

— Jó, hogy szóba hoztátok. Sokba kerül nekem a ti védelmetek. Aki úgy érzi, hogy védelemre szorul, január elsejétől fegyvert vásárolhat. Védjétek meg magatokat!

Gőz József

FIATALÍTÁS

– Nem baj, hogy fiatal, mert mire kiderül, hogy nem ért hozzá, még csak 40 éves lesz.

KÖZÖS NÉZŐPONT

FOTÓSAROK

HOSSZAN NYOMNI

Tessék hosszan nyomni a csengőt mert ez egy rendes ház és ilyenkor még alszunk. Már kikeltünk az ágyból, de még nem ébredtünk fel, ezért álmosan, kábán és cél nélkül tántorgunk a megszokásból lakásnak nevezett légtérben.

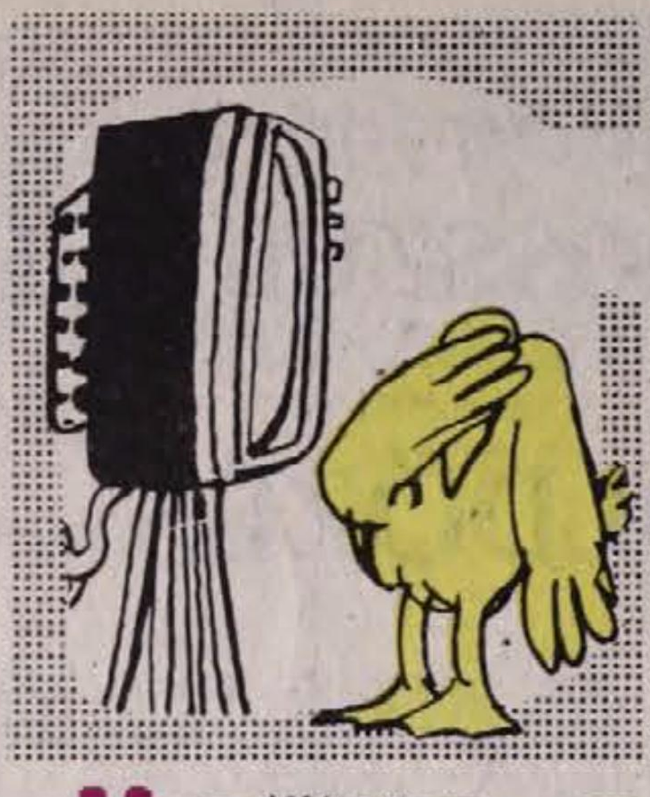
Tessék erősen nyomni, mert nem halljuk. Mi már csak ilyenek vagyunk: még a legkitartóbb csengetés sem fog ki rajtunk, egyik fülünkön be, a másikon pedig fülvédő van. Nekünk évek kellenek, míg elér hozzánk a csengőszó, újabb ötéves terv múlva meg már azt is tudjuk, hogy ki csenget és mit akar. Igaz, akkorra már rendszerint késő: nem áll senki az ajtó előtt, csak a hideg jön be a lakásba.

efespé

(T. Balogh László felvételei)

MINEK LŐTTEK?

Összeállítottam valaha egy kis tréfás szedetet: megfelelő ember a megfelelő helyen. Szerepelt benne *Vértse* professzor, aki a Madártani Intézet élén állt; *Pőcze* kartárs, a Szervestrágyakutató igazgatója; *Delikát* úr, a Corvin áruház csemegeosztályának egykori vezetője; a budafoki borpincészet *Pancsovics* nevű pincemestere; és így tovább. Ez a kis szedet jut eszembe, észlelvén, hogy a *Reform* című újság szerkesztője épp egy bizonyos *Tőke* nevű kolléga, meg hogy a Magyar Nemzeti Bank nevében egy bizonyos *Tőke* Vince elmélkedik a tévében a „devizabelföldiek" keményvaluta-tárolási lehetőségeiről. Mármint arról, hogy bizony fonák dolog, ha egy sületlen korlátozás „jóvoltából" a magyarok Bécsben verik el schilling-milliárdjaikat, a honi dollárboltok helyett.

Fájdalom, a fönt említett jeles munkatárs egyelőre csak nevében hordja az új idők igényelte fogalmat. Elmondta ugyan, hogy a bolgároknál már megszüntették a lakossági devizakészletek korlátozását, ám ő és bankja — jóllehet a magyar turisták ez idő szerint a sokszorosát hagyják külföldön a bolgár társaik által ott hagyott devizamennyiségnek — még tanácstalan, hogyan lehetne ezt mifelénk is megvalósítani. Nos, ha jól tudom, a bolgárok a korlátozásokat úgy számolták föl, hogy fogták magukat és eltörölték őket. Ez — megértem — fölöttébb komplikált eljárás, nem csoda hát, ha a tetteket szavakra váltani serény reformrétoroknak sok fejtörést okoz a követése.

Pedig tőkésíthető devizában a hiány meglehetősen nagy. Mondhatnám, grósz. Utazgat is a hasonnevű politikus szorgalmasan, hogy csökkentse, s még csak azt sem mondhatjuk, hogy nem részesül mindenfelé baráti (kolduló-baráti?) fogadtatásban. Igaz, Elek János a tévéhíradóban mindenkit biztosított afelől, hogy az ország leggrószabb embere nem pénzért utazott — például — Madridba, s szó, mi szó, valót is állított a tudósító: azt amiért *nem* utazott miniszterelnökünk Hispániába, onnét nem is hozta haza; ezzel szemben parolázott a királlyal és a királynéval, amint azt — úgyszintén Amerika fölfedezése után — Kolumbusz Kristóf is tette, csakhogy amaz rájött a saját tojására, míg mi itthon azt se tudjuk, az mi fán terem (lásd az előző bekezdést), sőt már azokat a tyúkokat is leöldössük, amelyek nem arany, hanem egészen közönséges éti tojásokat tojnának nekünk.

Hitelünk mindazonáltal — kopogjuk le — mégis csak van; igaz, külföldön csak korlátozott mértékben, no de legalább itthon, ahol a világ végre olyan stádiumba került, hogy a *Hitel* is megjelenhetett, újság alakjában. Sajnos, ez a belföldi *Hitel* nem kevésbé korlátozott (egyelőre), mint a kisbetűs külföldi, ám az első szám — írd és mondd — húszezer példányának legalább egyikét sikerült, ha futólag is, de megpillantanunk a *Stúdió '88* adásában. Hogy aztán ebből a *Hitel*-ből mennyi tőkét sikerül kovácsolni, csórikáim, az még nem tudható. Ezért — biztos, ami biztos — a tévé újabb remekbe szabott Erzsébet-napi műsora alkalmából a dalra fakadó Bessenyei Ferenc is inkább az Úristenhez fohászkodott pénzért. Mondom, *fohászkodott* hozzá, amely cselekedet napjainkban, amikor némelyek magát az Úristent is megadóztatnák, valósággal gesztusértékű.

Az sem csoda, ha a *Premier* című adásban épp egy olyan tévéjátékot láthattunk, amelyet Kazimierz Moczarski *Beszélgetések a hóhérral* című művéből készített Esztergályos Károly. E mű körülbelül úgy dramatizálható, mint a telek-, a telefon- vagy a bankbetétkönyv, ezzel szemben mindössze három szereplő és egyetlen börtöncella szükségeltetvén hozzá, a legolcsóbb produkciók egyike. Hogy mikor játszik majd közre egyéb szempont is egy-egy új magyar tévédráma létrejöttében, s mikor kerül pénz a magyar kultúrára általában? Tudja a hóhér.

S az vajon csoda-e ezek után, hogy valahányszor belügyi miniszterhelyettesek revolvert durrogtatnak demonstrációs célzattal a tévéstúdióban, s még a Jupiter-lámpák is szétdörrenve teszik színesebbé a *Hírháttér* hátterét, az ember önkéntelenül is mindig azt hiszi: a kultúrának lőttek?

Timár György

ÉLETMENTŐ KITÜNTETÉSE

– Gratulálunk, hogy még jó időben átcsábított tíz vasast a fakarikaiparba.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Képzeld el, a feleségem ma reggel hozzám vágta a kávéskannát... A te feleséged tett már vala ilyet?

— Soha. Mi reggelente mindig tejet iszunk.

A parkban szerelmes pár ül.

A fiú odafordul a lányhoz:

— Mondd, Amálka, te szűz vagy?

— Nem; Kos.

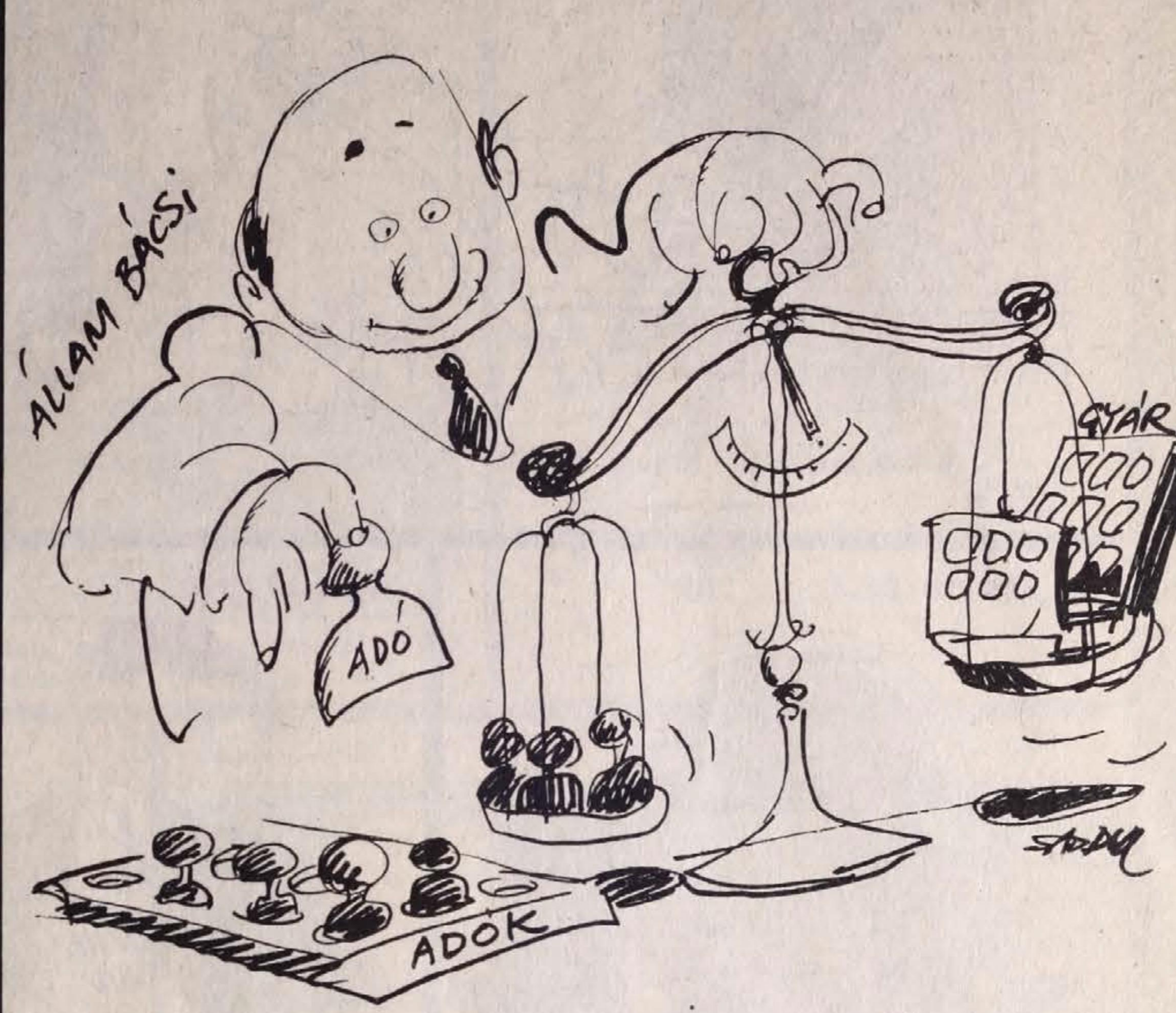
Grósz Károly: Magyarország megítélése előnyösen változott

KIVÉVE IDEHAZA

ALTERNATÍVA

– Felajánljuk maguknak megvételre ezt a gyönyörű lakást, vagy eladjuk a fejük fölül ezt a romhalmazt!

– Ha ráteszem veszteséges, ha nem teszem nyereséges!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

– Feküdjetek hátra, emeljétek föl a lábatokat, és úgy mozgassátok, mintha kerékpároznátok! – mondja a tornatanár.

– Így... nagyon jó... gyorsabban még gyorsabban...! Béla, te miért nem csinálod azt, amit a többiek?

– Tanár úr, én lefelé haladok a lejtőn.

ALKOTÓ IFJÚSÁG

ÁLLJON MEG A MENET?

(SZÖVEG KÉT HANGRA)

– Maga érti?

– Értem. Mit?

– Az a gyanúm, mégsem érti.

– Mondja már az ég szerelmére!

– Hát azt, hogy betiltották.

– Fogalmam sincs miről beszél, de hogy nem tiltották be, az biztos. Legföljebb nem engedélyezték.

– Maga lovagol a szavakon.

– Maga meg pongyolán fogalmaz. De miről van szó? Nyögje már ki végre!

– Nemrég betiltották... jó: nem engedélyeztek egy tüntetést Budapesten... Nem, nem akkor... Novemberben...

– Tudom már, amikor Európa más városaiban is...

– Már ahol engedélyezték.

– Ahol kisebbek a gondok.

– Most azt várja, hogy megkérdezzem: miféle gondok.

– Azt várom.

– Akkor megkérdezem.

– Hát a közlekedési gondok. Merthogy minálunk ez a tüntetés a közlekedésben fennakadást okozott volna.

– Most már értem a szóösszetételt.

– Milyen szóösszetételt?

– A „tömegközlekedés"-re gondolok. Így jön össze a tömeg a közlekedéssel.

– Maga folyvást humorizál.

– Nem folyvást. Most például egyáltalán nem. Nincs jó véleményem a tömegközlekedésről. Olykor nagyon ritkán, máskor meg rapszodikusan jár egyik-másik busz. Pedig nem hiszem, hogy annyi tüntetés volna.

– Engedélyezett, ugyebár.

– Engedélyezett, ugyebár. Aztán meg, amikor egy külföldi államnagyság, sőt netán leendő díszdoktor érkezik hozzánk, az sincs kimondottan jó hatással a közlekedésre.

– Arra céloz, hogy ilyenkor leállítják a forgalmat?

– Arra célzok. Meg arra, hogy fél órával a magas vendég odaérkezése előtt már nem kelhetek át a zebrán.

– És ezt engedélyezik...

– Mondom, hogy nem engedélyezik!

– Nem azt engedélyezik, hogy maga átkelhessen az úttesten! Azt engedélyezik, hogy ez az államférfi tüntethessen.

– Tüntethessen?!

– Hát a jelenlétével...

– Na igen, azt engedélyezik. Persze nincs mindig ilyen nagy hacacáré.

– Tudom, a magánlátogatásokra gondol. Amit pici közlemény suttog el nekünk az újságokban.

– Igen, hogy „a napokban magánlátogatáson hazánkban járt, magánfogadták, magántárgyalt, majd magánelutazott." Érti maga ezt?

– Hát persze, hogy értem. Azért magánlátogatás, hogy ne zavarja a forgalmat.

– Vagy a politikát...

– Maga még a politikában is hajlamos politikát látni!

– Jó, térjünk vissza a tüntetéshez. Maga szerint jól tették, hogy nem engedélyezték?

– Hát objektíve...

– Jól tették, vagy nem jól tették?!

– Szerintem nem jól tették. Bár most már, ha valaki mindenáron tüntetni akar, kimehet ugye a világútlevelével Bécsbe.

– És az ottani közlekedés?

– Mi közünk nekünk a bécsi közlekedéshez?

– Hát csak az, hogy mostanában arrafelé is magyar tömegek közlekednek...

Münz András

LEHOCZKI ISTVÁN:

– II. Miklóst, minek várjunk vele még 70 évet?!

– Az elkapkodott adórendszer áldozatait.

LUDAS FÓRUM

Borsányi György
történész
kérdezi:

ÖNÖK KIT VAGY MIT REHABILITÁLNÁNAK?

BALÁZS-PIRI BALÁZS:

– A háziurat! Akit ugyan mindenki utált, de volt hol lakni . . .

– A pengőt! Ugyanis annak idején örököltem néhány billiót . . .

DALLOS JENŐ:

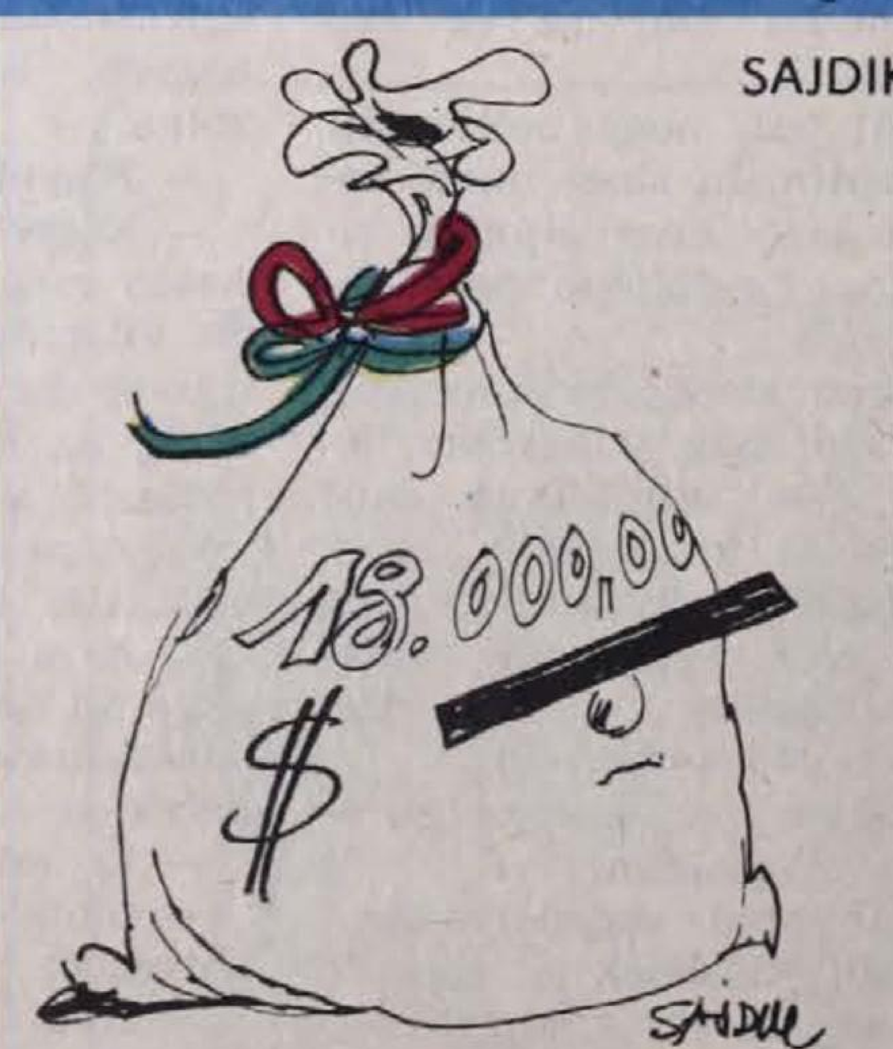

. . . akiket eddig szidtak . . .

Árkus József:

— Egy régi slágert: „Ó, Joszif, Joszif, hogy veled mennyi baj van!"

SAJDIK FERENC:

. . . A bujkáló külföldi adósságunkat, hogy kicsit megismerjük, hogy van? Mi van vele? Honnan jött, hova ment? . . .

A pirosbetűs munkaszüneti március 15-ét, akkor szegény rendőreinknek sem kellene egész nap dolgozniok.

– Az életet . . . Mert van szorongás-, adópénz-, hiánycikkmentes, egy állásból megélő élet is, csak mi elfelejtettük.

Peterdi Pál:

— Rákosit, Farkast és Gerőt. (Rákosi Gyulát, a középpályást, Farkas Jánost, a gólzsákot és Gerő Lipótot, a körúti zoknikirályt.)

Vezda János:

— Jellasicsot. A világútlevél óta tudjuk, hogy az ember nem gyávaságból fut Bécs felé.

Trunkó Barnabás:

— Csak azt kérem, hogy mielőtt a farkast rehabilitálnánk, kérdezzük meg a bárányt is.

KRENNER ISTVÁN:

– A földesúri dézsmát, még mindig kevesebb lenne, mint a mai adó . . .

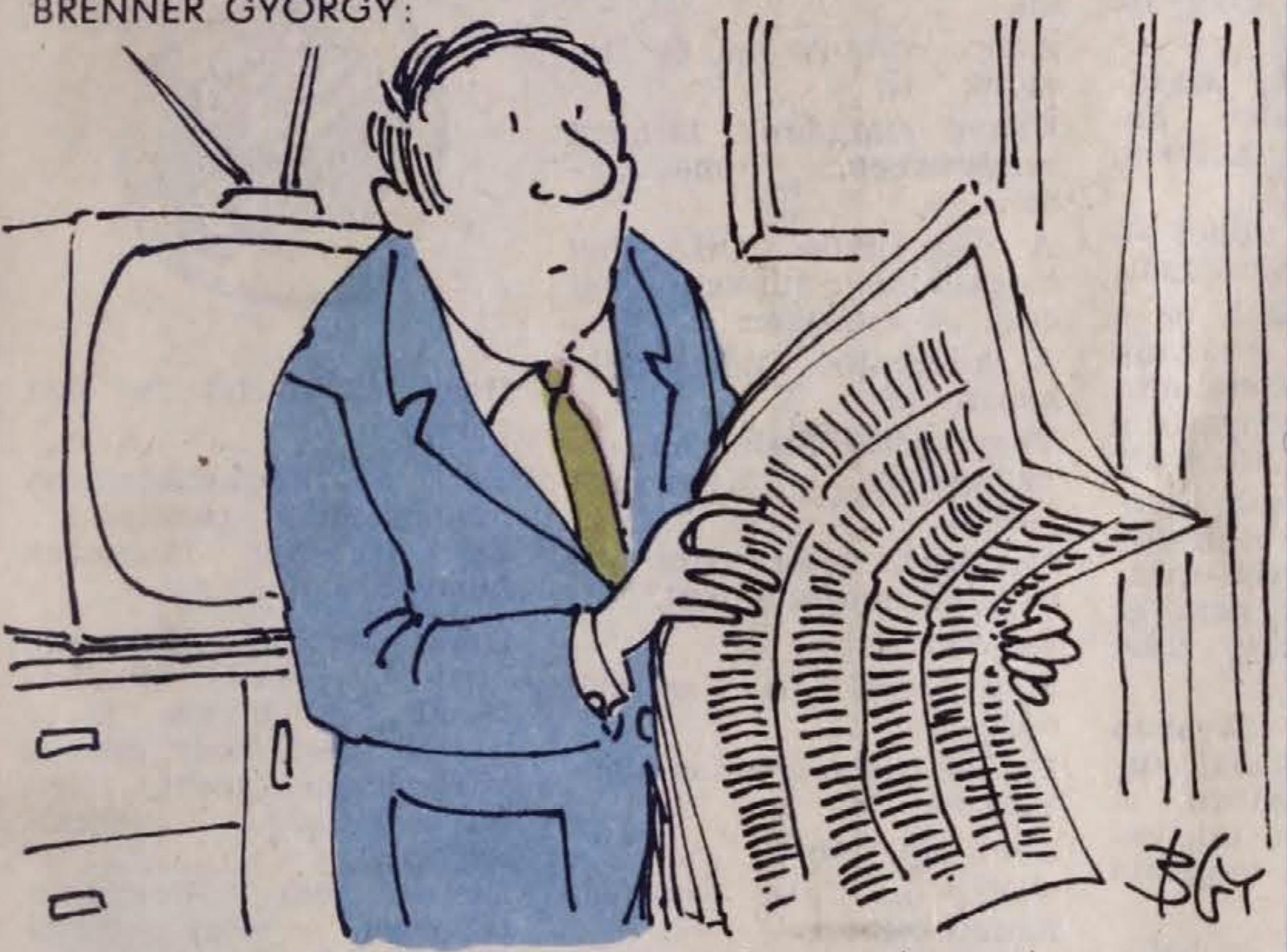
– Végh Antalt, mint Szupernyomozót, mivel évekkel megelőzte a rendőrséget . . .

HEGEDŰS ISTVÁN:

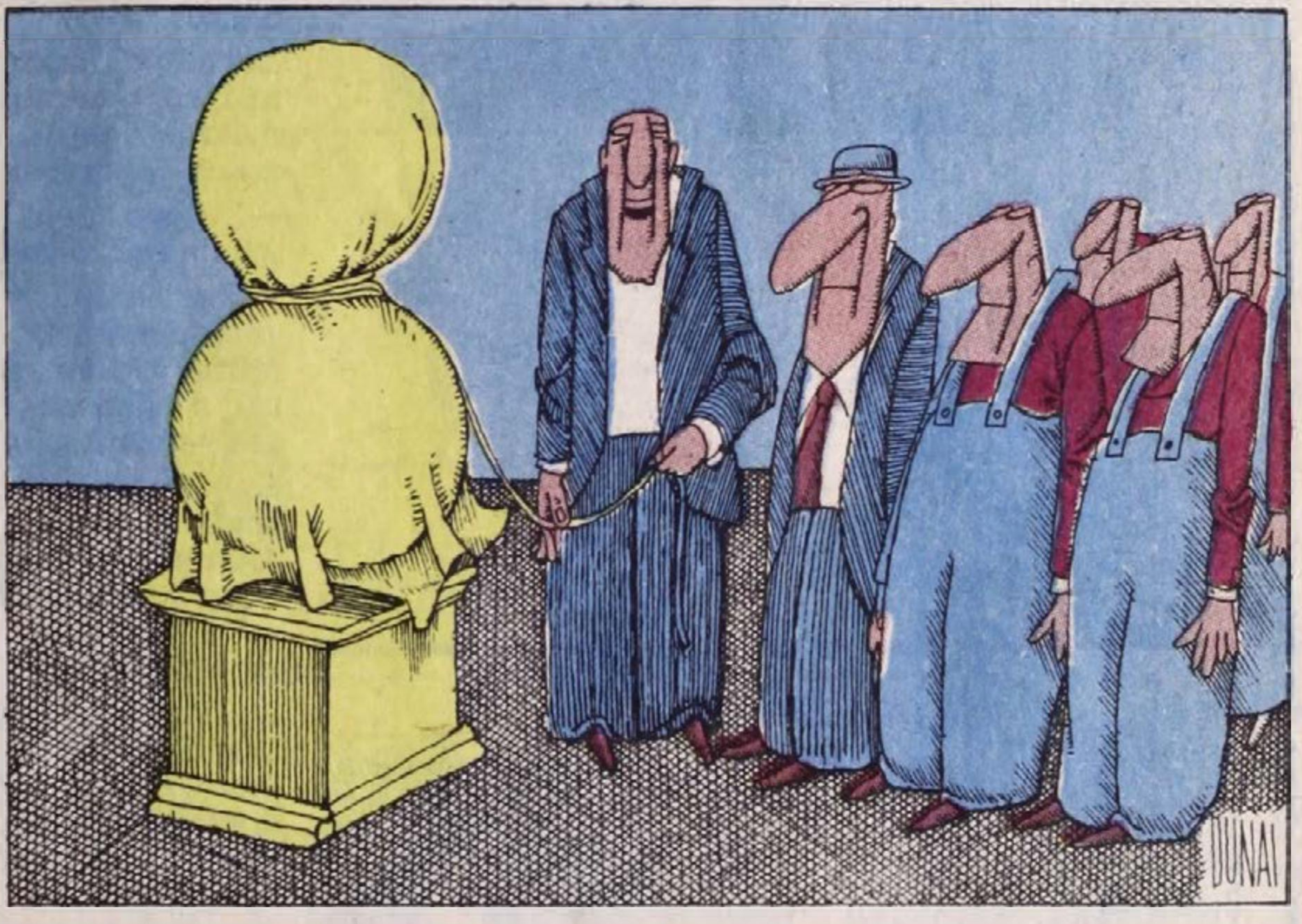
. . . a tudást

BRENNER GYÖRGY:

– Mindenkit, akit nemrég még puszilgattunk . . .

DUNAI IMRE:

– Szobrot állítanék a 8 órás munkaidőnek.

SZŰR-SZABÓ JÓZSEF:

Szilágyi György:

Nem húzhattam tovább, meg kellett már tennem,
nehogy egyszer még számon kérjék;
rehabilitáltam az ártatlan Gyulát,
második nejem első férjét . . .

FÜLÖP GYÖRGY:

– Azt ötvenes évek lódendivatját. (Persze, akkori árakon.)

Földes Péter:

— Tomory büszke vezért. Az ő veresége után csak három részre szakadt az ország.

Földi Iván:

— Nem kapkodok: még csak most követi el . . .

Galambos Szilveszter:

— Csupán pénz kérdése. Tízezer forintért bárkit rehabilitálok.

Münz András:

— Ádámot, Évát, a kígyót, az almát, és így tovább . . . legújabban az aranytojást tojó tyúkot meg a kiskakast a gyémánt félkrajcárral . . .

KÖNYVESPOLC '88

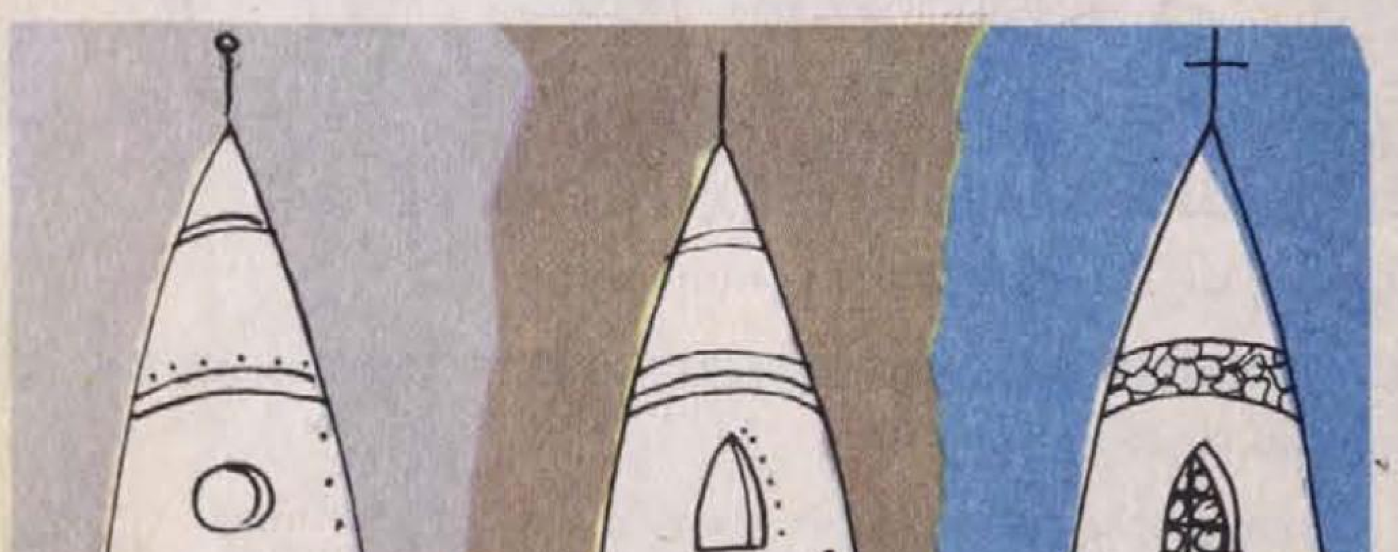
GYILKOS GALÓCA

SEJ, A MI LOBOGÓNKAT...

METAMORFÓZIS

MAJD ÉRTESÍTJÜK

Azon tűnődöm, szépek vagyunk-e, vagy csak ok nélkül.
Legyünk őszinték, mindnyájan reménytelen kamaszok vagyunk, akiknek nincs sikerünk;
— eleve nem is lehet — *államunk* netovábbjánál;
Úgy bánik velünk ez a megfoghatatlan állam, mint a kamasz-szerelmessel; akinek semmilyen esélye sincs, de hitegetik.
És mi alakoskodunk, duzzogunk, de elhisszük Blanka nagynénijének, hogy Blanka ma nem ér rá lejönni a térre, mert gyengélkedik.
S közben már javában készülődik és mással suhan el, kisestélyiben, a diákzsúrra; ahova mi valahogy sohasem vagyunk hivatalosak.
„Majd értesítjük" — halljuk, és bizakodunk; mert jól sikerült a beszélgetés Blanka nagynénijével és ma kedvesebb volt a portás a Tanácsnál. Mintha ezen múlna.
Hogy jól mondjuk-e el a panaszunkat.
A világ, amióta világ, van benne:
egy pár fennfentes, egy kicsit több középfentes, — akik esetleg még mehetnek feljebb —,
és vagyunk nagyon sokan, mi.
Akik voltunk is és leszünk is.
Illetve maradunk, minden rendszerben, magunknak, —
A helyünkön. Ott lehet megtalálni . minket. Fél ötig. A melléken.
A központból néha odakapcsolnak.
Vagy odaszólnak. Az érdekünkben. Képviselet nélkül.
Ja, igaz, most pont ezt akarják megszüntetni.
De csak ezt.
Már nem is szólnak oda...
És mi, néha visszaszólhatunk.
Mint, én, most.
Vagy az első magyar lombik-bébi.
Vagy egy-két megszeppent sztrájkoló.
Akik majd vasárnaponként bepótolják.
Magyarán:
kicsi piros szeg már nincs, amire felakaszthatnánk magunkat,
csak nagy zöld mélabúbánat (a LEVEGŐBEN:)
Na, néha egy, kettő, az alagsorból, mutatóban, a napfényre, a magasföldszintre kerülhet.
Hogy a kivétel is őket erősítse.
Bár a magasföldszintet humanizálták, panelre.
És ott már nincsenek nüanszok,
Csak aerobic. Aki még bírja... Mert áthallatszódik. A hörgés is...
— De lehet, hogy csak a szódapatron ment félre.
Az utolsó... (lehetőség/ünk/).
De ez sem változtat a fekvésen, mert ezzel együtt nem kerülünk be, a gombfocicsapatba se.
Különben ne türelmetlenkedjünk, mert kitartásunk egykor majd eredménnyé puhítja, az akaraterőnket.
Sokszor úgy érzem, itt már mindenki, Balatonbűzfőnek, a mérges mellékterméke.
Egymásba eresztve.

Sándor György

VÁLASZBORÍTÉK

A címzett: Lőcsei Gabriella
A feladó: Szilágyi János

Lapunk a továbbiakban módot nyújt arra, hogy nyilvánosan megjelent, elhangzott személyre szóló kritikára a címzett válaszoljon.

„Szilágyi János a nyílt színen kegyetlenkedett-illetlenkedett Szegedi Molnár Gézával." Lőcsei Gabriella, Magyar Nemzet, 1988. novèmber 19.

A válasz: A szóban forgó kritikus a kedvencem. Mindig elolvasom a tévéprodukciókról szóló írásait és tökéletesen egyetértek velük. Csak éppen fordítva. Ami neki tetszik, az nekem nem, amit sárba ránt, azért én lelkesedem. Éppen ezért a legnagyobb zavarban lettem volna, ha azt írja, hogy Szegedi Molnár Gézával kedveskedtem és illedelmesen beszélgettem. Az ugyanis számomra egyértelműen azt jelentette volna, hogy én „kegyetlenkedtem és illetlenkedtem" a szerencsétlenül járt művésszel. Úgy tetszik, mi ketten a kritikus, meg én, mindig számíthatunk egymásra: amit én teszek vagy mondok, azt ő éppen ellenkezőleg látja, hallja, amit ő ír, azt én fordítva olvasom.

Kötelességem kijelenteni: szeretem Lőcsei Gabriellát.

Szilágyi János

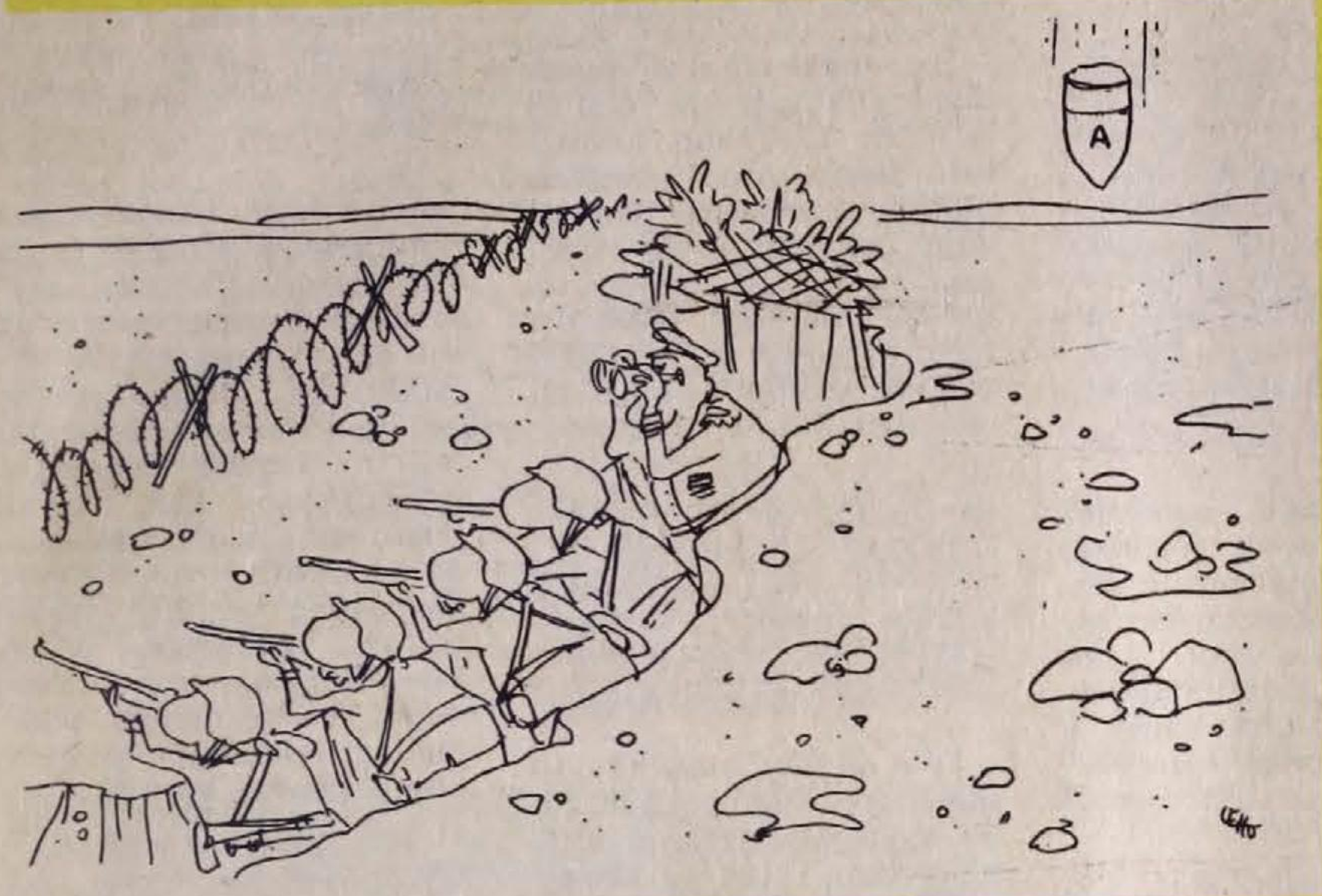

– Legalább a vezetők nem szennyezik a levegőt kiöregedett gépkocsikkal...

DRÓT

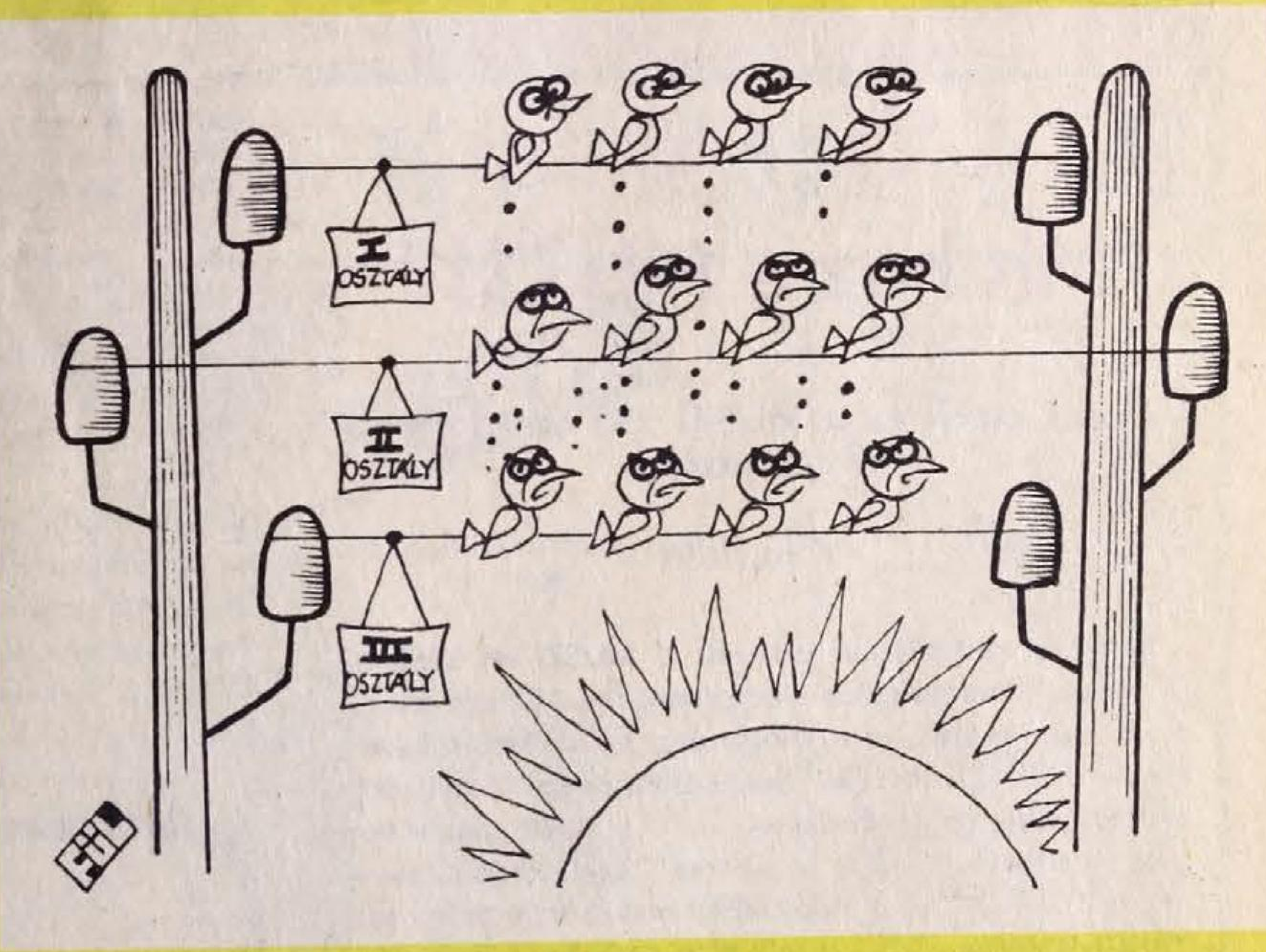

LEHOCZKI, DUNAI, DALLOS, FÜLÖP, BRENNER, HEGEDŰS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Az újságíró kérdést intéz a televízió igazgatójához:

— Mivel magyarázza, hogy a televízió műsora régebben sokkal kedveltebb volt, mint ma?

Az igazgató válasza:

— Fogalmam sincs róla. Hiszen ugyanazokat a filmeket sugározzuk, mint húsz évvel ezelőtt...

RÉMHÍRszolgálatunk jelenti:

JEGYRE ADJÁK A DÉLIGYÜMÖLCSÖT! — PROSTITUÁLT FELVONULÁS LESZ! — ÖSSZEDŐLT A VÍZLÉPCSŐ!!! — VÉGH ANTAL IS BUNDÁZIK?! — CEAUSESCU MENEDÉKJOGOT KÉRT! — MÁS RÉMHÍREK!

Felhívásunkra rengeteg rémhír érkezett; nem egy közülük még a mai magyar valóságnál is rémesebb. Miközben néhány rémséget közreadunk, kötelességünk közölni, hogy az alábbi rémhírekért semmiféle felelősséget nem vállalunk. (Miért éppen mi vállaljunk felelősséget valamiért ebben az országban?)

„Az aki mást vár" jeligéjű olvasónk írja: „Azt beszélik, hogy az idén karácsonykor jegyre adják a déligyümölcsöt, nehogy a kormány nyakán maradjon. Azt is beszélik, hogy a párt új pártot alapít nem szalonképes tagjai részére."

Fodor László, székesfehérvári olvasónk rémhíre: A prostituáltak jogaik védelmére szakszervezetet kívántak létrehozni, ám ebbéli kérésüket az illetékesek elutasították. Erre a prostik tüntetést szerveztek, jel-meztelenül vonultak föl.

Bús-Nagy-Marci fedőnevet használó levélírónk egy jövőbeli rémhírről tudósít bennünket: Az alig 24 órája átadott Bős—Nagymarosi vízlépcső a nagy beruházás és a hosszantartó munka ellenére összedőlt. Jelentések szerint emberéletben nem esett kár, csupán néhányan tűntek el a felelősök közül.

H. I.-né budapesti nyugdíjas a következő rémhírt terjeszti lapunkon keresztül: Végh Antal megírta „Mégis bunda a bunda" című könyvét és a honorárium egy elenyésző töredékét, mintegy ötvenezer forintot azoknak a cidrizőknek ajánlotta fel, akiknek nem jutott bunda.

R. P. (teljes álneve nem tűri a nyomdafestéket) úgy hallotta, hogy Gáspár Sándor korábban helikopterrel járt bevásárolni.

Füle Sándor kiskunhalasi levélírónk állampolgári kötelességének tartja tudatni lapunkkal, hogy állampolgárok egy csoportja a közeli jövőben megalakítja a Hatalmi Apparátus Tagjainak Független Szakszervezetét.

Rémh Irma arról hallott, hogy megalakult a NOÉSZ, vagyis a Nyugdíjasok Országos Érdekvédelmi Szakszervezete. Céljuk: azok a nyugdíjasok, akik már nem érhetik meg a szocializmus győzedelmes felépítését, kapjanak ízelítőt a kommunizmusból. Ez azt jelenti, hogy az állam ingyen adja nekik a lakást, villanyt, gázt és fizetés nélkül vásárolhatnak a boltokban.

Félegyházi Antal több rémhírrel is szolgál. 1. Az ózdi munkanélküliség megszüntetésére megvásároltuk a Trabant licenszét. A kocsikat a legmodernebb együtemű motorral szerelik fel. 2. Nicolae Ceausescu menedékjogot kért hazánk bukaresti nagykövetségén, de kiderült, hogy csak névrokona az első számú román vezetőnek. 3. A Bős—Nagymarosi vízlépcsőről szóló döntés szakmailag felkészült szakemberek kezébe került.

Pletyicskáné biztos forrásból tudja a következőket: Margaret Thatcher ismét hazánkba látogat, fokhagymát vásárolni. J. Arafat magyar konyharuhakészítő kisiparosokkal tárgyal, mivel fel akarja újítani ruhatárát. Pletyicskáné Chrudinák Alajosról is tud valamit, de ezt nem közölhetjük, mert szerintünk ez még rémhírnek is túl meredek.

Várjuk újabb rémhíreiket! A szerkesztőség a legmagasabb diszkrécióval fizet mindennemű rémhírért, pletykáért. A beküldött rémhírekből lapunk válogatást közöl, érdemi elbírálásukra azonban csak a történelem hivatott. A lezárt borítékot név nélkül vagy jól olvasható álnévvel kérjük címünkre elküldeni. A borítékra még írják rá: RÉMHÍR kerestetik!

Mit hoz a MÜSZI?

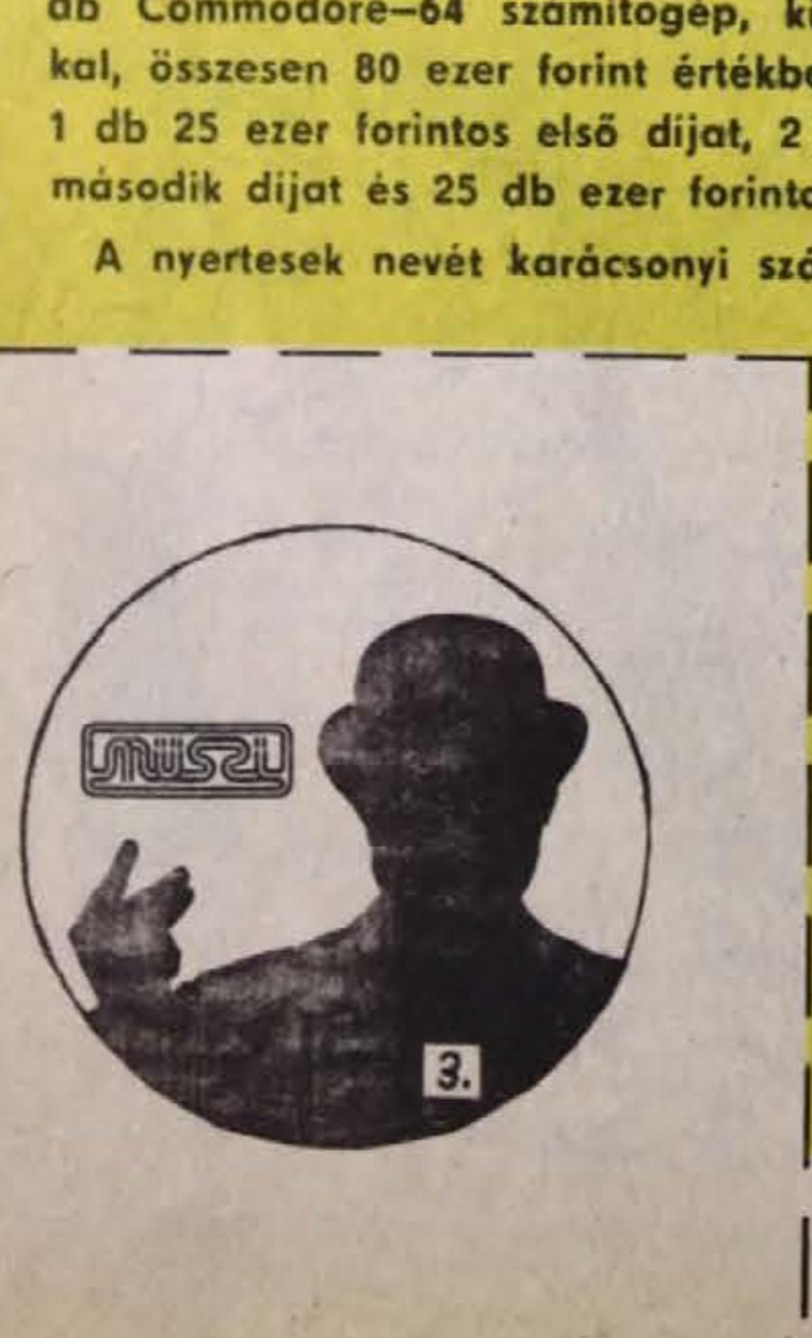
A Ludas Matyi és a MÜSZI 150 ezer forintos viccpályázata

3. forduló

Befejező fordulójához érkezett a MÜSZI-vel közösen szervezett háromfordulós viccpályázatunk. Olvasóinknak nincs más dolguk, mint hogy egy nyílt levelezőlapon egyetlen MÜSZI-viccet küldjenek be a Ludas Matyi szerkesztőségébe (cím: Budapest, 1977.), 1988. december 8-ig. A sorsoláson azok a „vicces" levelezőlapok vesznek részt, melyeken a vicc mellett mindhárom számozott MÜSZI-embléma (lásd a lap alsó sarkában) is megtalálható.

S hogy mik a nyeremények? A viccpályázat fődíja 1 db Commodore-64 számítógép, különféle tartozékokkal, összesen 80 ezer forint értékben. Kisorsolunk még 1 db 25 ezer forintos első díjat, 2 db 10 ezer forintos második díjat és 25 db ezer forintos harmadik díjat.

A nyertesek nevét karácsonyi számunkban közöljük.

REKLÁMBAN ISMERJÜNK TRÉFÁT!

A Ludas Matyi és a Magyar Reklámszövetség pályázata

Úton-útfélen, sajtóban, rádióban, televízióban látjuk, halljuk, tapasztaljuk, hogy a hazai hirdetésekben hiánycikk a humor. Pedig a humoros ötlet, az ötletes humor megfelelő környezetben megsokszorozhatja a reklám hatását. Ezért hirdetjük meg a „Reklámban ismerjünk tréfát!" pályázatunkat, tétre menő versenyt a Ludas Matyi hasábjain. A reklámok elkészítésében, stílusos, szöveges-rajzos kitalálásában a szerkesztőség munkatársai, ha kell, segítséget nyújtanak — díjmentesen. A pályázatban legjobbnak bizonyult hirdetések feladói, azaz a vállalati propagandisták számára a szakemberekből álló bizottság az alábbi díjakat ítéli oda:

Egy első díj: 10 000 forint
Két második díj, egyenként 8000 forint
Négy harmadik díj, egyenként 5000 forint
A Magyar Reklámszövetség különdíja: 5000 forint
Az olvasók szavazatai alapján
egy közönség díj: 8000 forint.

Ezen kívül a lapban megjelent reklámokra voksoló olvasók között egy 5000 forintos első díjat és vigaszdíjakat sorsolunk ki.

Egy-egy hét leginkább tetsző hirdetésére, a Ludas Matyiból kivágott lapon lehet szavazni. Minden beérkezett szavazat egyben sorsjegy is! A pályázaton az 1988 decembere és 1989 áprilisa között a Ludas Matyiban megjelenő hirdetések vesznek részt.

Eredményhirdetés: 1989. április elsején.

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

KERESNEK: Karfás széket; — A Mozaik Újság 1985—87 között megjelent számait; — Az Olasz kötőkönyv 2. és 3. példányát; — Jó állapotban levő Romet Póni kismotort; — Könnyű, összecsukható mély, vagy sport gyermekkocsit, tető- és takarórésszel; — W. Gebauer: Kézműipari kerámia c. könyvét.

KÍNÁLNAK: A Mozaik 1982/9., 1988/3., 4., 5., 7., 8. számait; — Delfin könyveket; — Motoros fűkaszát; — Az IPM 1978 és 1986. között megjelent számait; — Régi szalvétagyűjteményt (300 db); — Régi lábhajtós varrógépet; — Sörösdobozokat (250 db); — 1 db DX kategóriájú hajómodellt; — 13 db csehszlovák repülőgépmakettet; — A Rejtvényfejtő mini szó-tár 1—12. kötetét; — Rejtő-képregényfüzetek eddig megjelent számait, hiánytalanul.

CSERÉLNEK: Az Aranykéz kötőminta-sorozat csaknem összes példányát az Olasz kötőkönyv 2. és 3. számára; — Simson motorkerékpárt régi, háromsúlyos ingaórára; — Az IPM 1978 és 1986 között megjelent számait, 300 db-os szalvétgyűjteményt, régi lábhajtásos varrógépet és kb. 250 db sörösdobozt kerti vagy kempingbútorokra, hintaszékre vagy új villanyvarrógépre; — Két átmeneti szövetkabátot, képeslapgyűjteményt, füstszínű üveg asztallapot, felújítható kempingkerékpárt, kétlapos villanyrezsót, Biemme babakocsit, hímzett vászon törülközőket és egy alkalmi, piros muszlin ruhát pengős, félpengős, filléres regényekre és régi könyvekre; — A Popcorn újság 1. évf. 8. számát Duran Duran poszterre vagy lemezre; — Új, fekete női 40-es bőrkabátot franciaágyra vagy kétszemélyes kanapéra.

Kérjük olvasóinkat, hogy Bolhapiac rovatunkban csakis szerényebb értékű portékákat keressenek-kínáljanak.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 188-411-es telefonszámon, a 909-es melléken lehet érdeklődni.

ROBOTRENDŐR

Az Alföld közepén élő ember ritkán jár a Dunántúl déli részén, például Pécsett. Engem balsorsom arra vetett egy koraőszi napon. A „sűrű" jelzőtáblák közepette el is tévedtem a város központjában. Így megálltam autómmal, hogy szétnézzek, merről várható segítség. Mint a mesében, két rendőr tűnt fel az egyik mellékutcából. Megvártam őket, és barátságos, alföldi akcentussal érdeklődtem, merre találom jövetelem célját. A beosztott őrvezető ezt el is magyarázta.

Ahogy végzett azonban, felettese, egy szakaszvezető fagyos arccal közölte velem, hogy fizessek 100 forintot, mert sokáig várakoztam tilos helyen személyautómmal.

Nem értettem, s nem értem ma sem. Én azért vártam meg őket, hogy segítséget kérjek. Ámbár az is lehet, hogy a főnök robotrendőr volt, aki kizárólag a szabályok betartására van programozva.

Kovács Imre
Szolnok

SEMMIT A SZEMNEK

Ez évi 38. számunkban jelent meg Alexander Deák levele,, amelyben arra hívta fel a figyelmemet, hogy a Corvin Áruház női próbafülkéjébe csak az nem lát be aki nem akar. Arról nem is szólva, hogy a helyiség — eléggé el nem ítélhető módon — többszemélyes.

A Corvin Áruháztól az alábbi választ kaptuk:

A nagy forgalmú üzletekben, így áruházunkban is elfogadott a többszemélyes próbafülkék használata. Vásárlóink részéről ezzel kapcsolatban bíráló észrevétel nem érkezett.

A fülke bejáratát módosítottuk, bízva abban, hogy sikerült véglegesen kizárnunk az avatatlan szemeket.

Tamás András
keresk. igh.
Szigetvári Józsefné
üzletvezető

NYELVÉBEN ÉL A NEMZET?

Igen meglepődtem október 19-én tévézés közben. Az „Alljunk meg egy szóra!" című, Grétsy László által szerkesztett nyelvművelő műsor előtt az OKBT filmjét vetítették arról, hogy gyermekeink hogyan járjanak kerékpárral iskolába. A filmben az egyik kisfiú kedvesen, köntörfalazás nélkül közli segíteni kész pajtásával: „Eridj a francba!" Így, ilyen egyszerűen. Utána jön a nyelvművelés...

Borhidan Florica
Budapest

BAKI A BAKI HÁTÁN-BAN

Nőstényre célzott és bakot lőtt Tímár György, nem bakit. Egyik keresztrejtvényemben ugyanis azt írtam a GIM-ről, hogy a szarvas nősténye. Így írja A Magyar Nyelv Értelmező Szótára, a Magyar Értelmező Kéziszótár, a Magyar Szinonimaszótár és dr. Balassa József: A Magyar Nyelv Szótára is, megjegyezve, hogy régies szó.

A bakivadász mester véleménye azonban más, szerinte a nőstény szarvas neve ünő. Azt nem árulja el, hogy az ünő csak addig ünő, amíg nem ellett, utána már szarvastehén (régen szarvasgim).

A gim szó jobb megismerése érdekében idézek néhány verssort, mert úgy látszik a tollforgatók között is akad olyan, aki nem ismeri: „Gim után ők egyre törnek Puszta martján sós tengernek." (Arany). „Bennünk egy szép ország rejtőzik, Mint a gim a fekete csalitban." (Ady). „Elejtették már a himet, Üldözik a szarvas-gimet." (Arany).

Az ordög azt súgja, hogy T. Gy. záró sorait idézzem befejezésül, ime: Röstellem, de a fönti bakit pontosan ugyanabban a — szívemnek kedves — hetilapban lelhettük, amelyben ezeket a soraimat is olvashatják...

Benke István

AZ ELTŰNT ZSELÉ NYOMÁBAN

Én bizony nem értem a Magyar Olimpiai Bizottságot, amikor mellőzte a hazai gyümölcskocsonyát (ismertebb nevén zselét) olimpiai küldöttségünkből. Gyümölcskocsonyánk hónapokkal Szöul előtt tűnt el a pesti üzletekből: feltornázta magát a hazai hiánycikkek közé. Jó messzire elúszott, elugrott, elfutott a vevők elől, lekörözte őket...

Szóval igazán nem értem a Magyar Olimpiai Bizottságot, amikor nem indította az olimpián ezt a zselét. Lehet, hogy doppingszernek minősült?

Tauszik Viktor
tanuló
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

El bizony! Csak nem „adios"-szal!

(A Foci magazinban rendezte fel Molnár István, debreceni olvasónk)

AZ ÉN NAGYDÍJAS TÖKÖM – 490 fontot (222,26 kg) nyom (Topsfield, USA)

Umberufen!

(A Nők Lapjából ollózta Jeges László, gárdonyi olvasónk)

okozhat. Ezt kerültük meg, amikor az agy és a humor közé vízsugarat fecskendezünk, és így választjuk el a kettőt. Ezzel a technikával

Elválasztani veszélyes!

(A Hajdú-bihari Naplóban találta Fedics Jánosné, polgári olvasónk)

Doktor úr a háztetőn!

(Ormay Gábor, miskolci olvasónk felvétele)

Nagyközségben, Debrecenből jó közlekedéssel, jól bevezetett, II. - o. presszómat eladom, vagy bérbe veszem. Komoly szándék esetén fizetéskönnyítés

Már ahogy pillanatnyi szeszélyem diktálja!

(A Hajdú-bihari Naplóban lelte Ferenczi Tibor, balmazújvárosi olvasónk)

57 éves, 63 cm magas orvosnő jókedélyű, jó megjelenésű, házzal, kocsival, jogosítvánnyal rendelkezik, kizárólag diplomás

Nem hosszú, de víg!

(A Nők Lapjában találta Pálvölgyi

TRIBÜN

Mérkőzés előtt az edző minden részletre kiterjedő taktikai tervet közölt a csapatával. Az egyik játékos végül megsokallta.

— Ugyan mester — mondta —, hiszen az ellenfél gyenge, mint a harmat. Egyetlen valamire való emberük a csapatkapitány.

Az edző erre egy Talleyrand idézettel válaszolt:

— Jobban félek száz báránytól, ha a vezérük egy oroszlán, mint száz oroszlántól, ha a vezérük egy bárány.

*

A San Diego-i hírügynökség sportriportere megbetegedett, kénytelenek voltak az egyik színházi emberüket kiküldeni a nagy bokszmeccsre. Az illető persze nem értett az ökölvíváshoz, ennek ellenére nagyon érdekes, színes tudósítást küldött a New York-i központba. Másnap reggel már az íróasztalán várta a New York-iak távirata:

— Az anyagot időben megkaptuk. Remek mérkőzés lehetett. Legközelebb azt is megemlíthetné, ki győzött.

Don Schollander, az egykori úszófenomén emlékirataiból:

— Különbséget kell tenni, hogy az ember a munkáját veszi-e komolyan, vagy önmagát. Az első kötelező, a második katasztrofális.

*

Az idősebb Jack Kelly szegény családból származott és iszonyatos nehézségek árán lett világklasszis az evezésben. Fia már milliomos családból született és ő is elért a csúcsra.

— Rettenetes munka volt — mesélte. — Rengeteg kedvező körülményen kellett úrrá lennem.

*

Két turista találkozik a dzsungelban. Megbeszélik az utazásukat.

— Én azért jöttem — mondja az egyik —, mert a kaland a véremben van. Elteltem a városi élettől, fojtogatott a kipufogógázok bűze. A napot akartam látni, amint felkél a távoli hegyek fölött és hallani emberszem nem látta madarak rebbenését. Hát te?

— Én azért jöttem, mert a fiam szaxofonozni tanul.

(p. p.)

ISKOLAI EMLÉK

című rejtvényünk helyes megfejtése:
— Nem csodálkozom rajta. Már az iskolában sem szerette az irodalmat.

200—200 forintot nyert:
Bíbók Jenő, Szentes, Kígyó u. 6/a. 6600.
Cseh Gyula, Budapest, Vőlegény u. 83. 1131.
Nagy Istvánné, Csép, Kossuth u. 65. 2946.
A nyereményeket postán küldjük el.

G. B. SHAW ÉS CHURCHILL

G. B. Shaw egyik premierjére meghívót és két jegyet adott Winston Churchillnek:

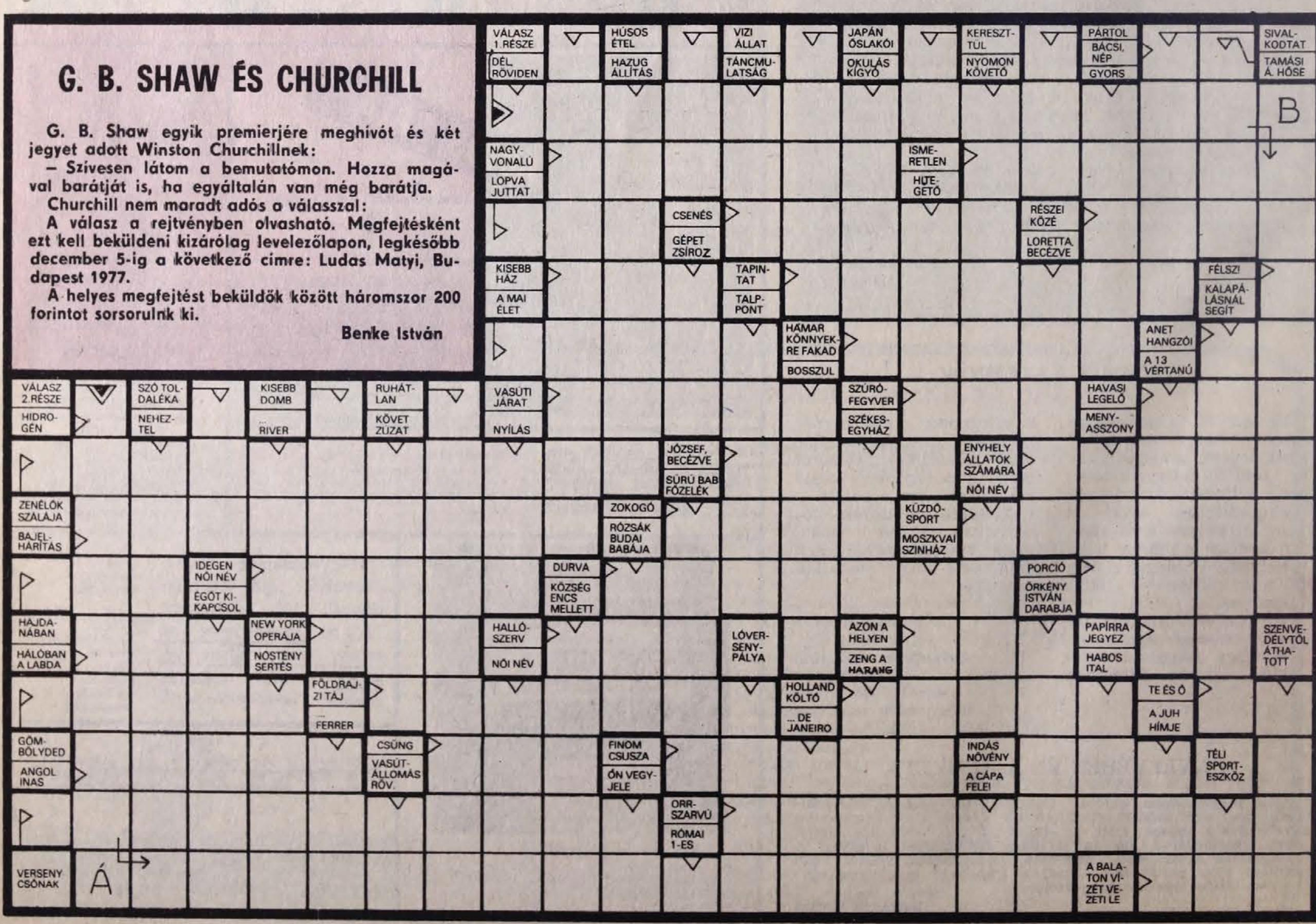
— Szívesen látom a bemutatómon. Hozza magával barátját is, ha egyáltalán van még barátja.

Churchill nem maradt adós a válasszal:

A válasz a rejtvényben olvasható. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb december 5-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

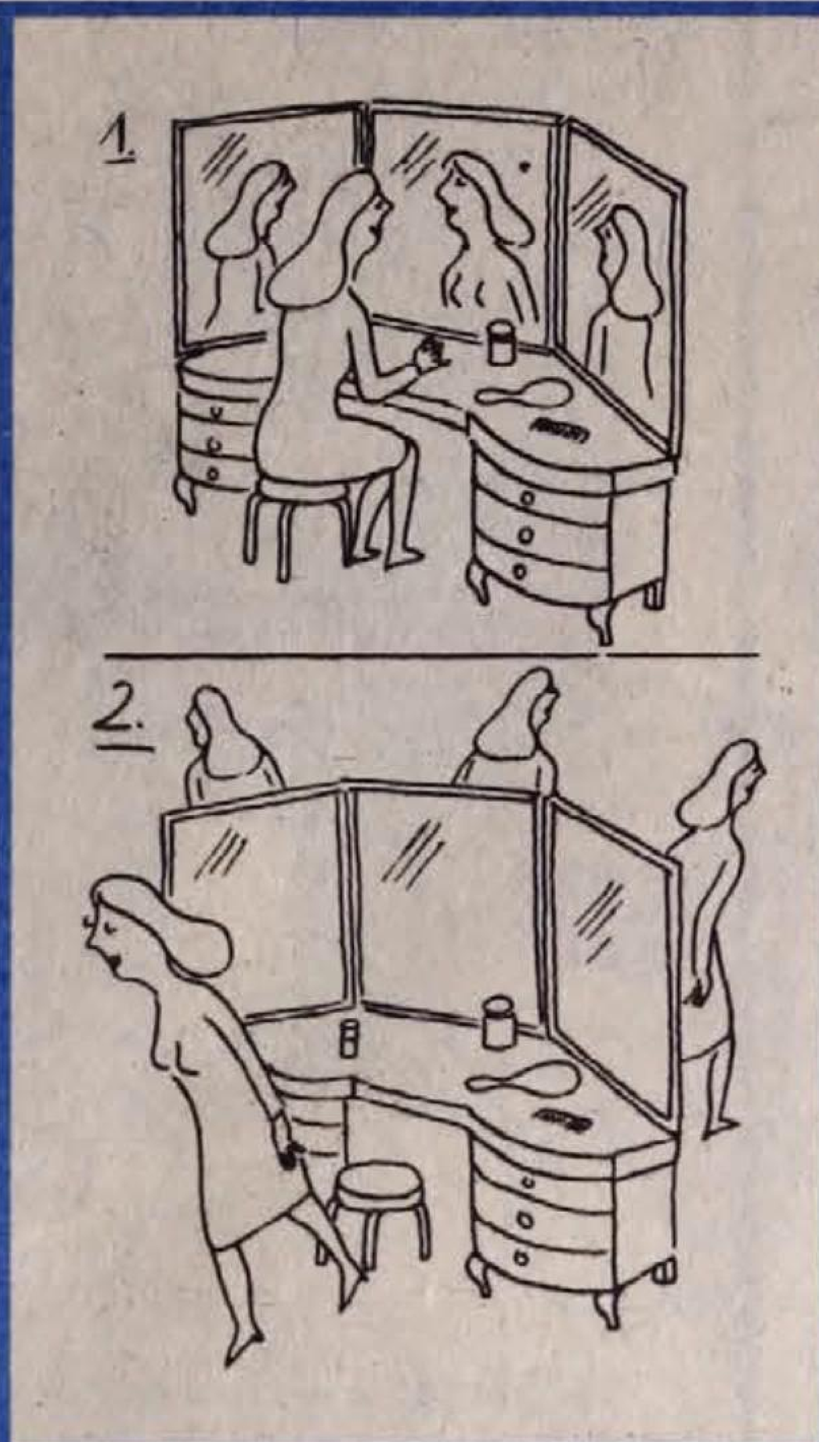
Benke István

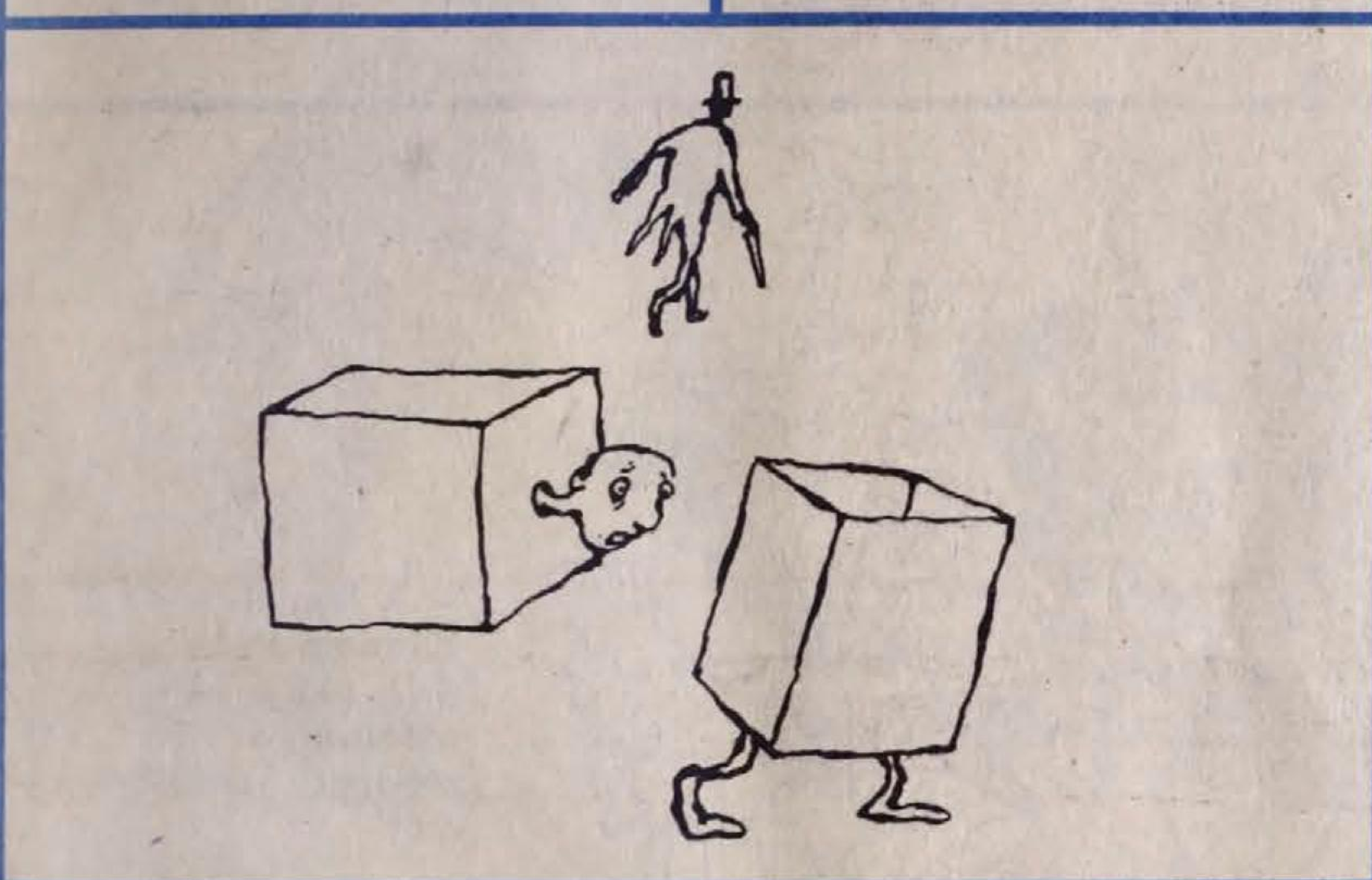

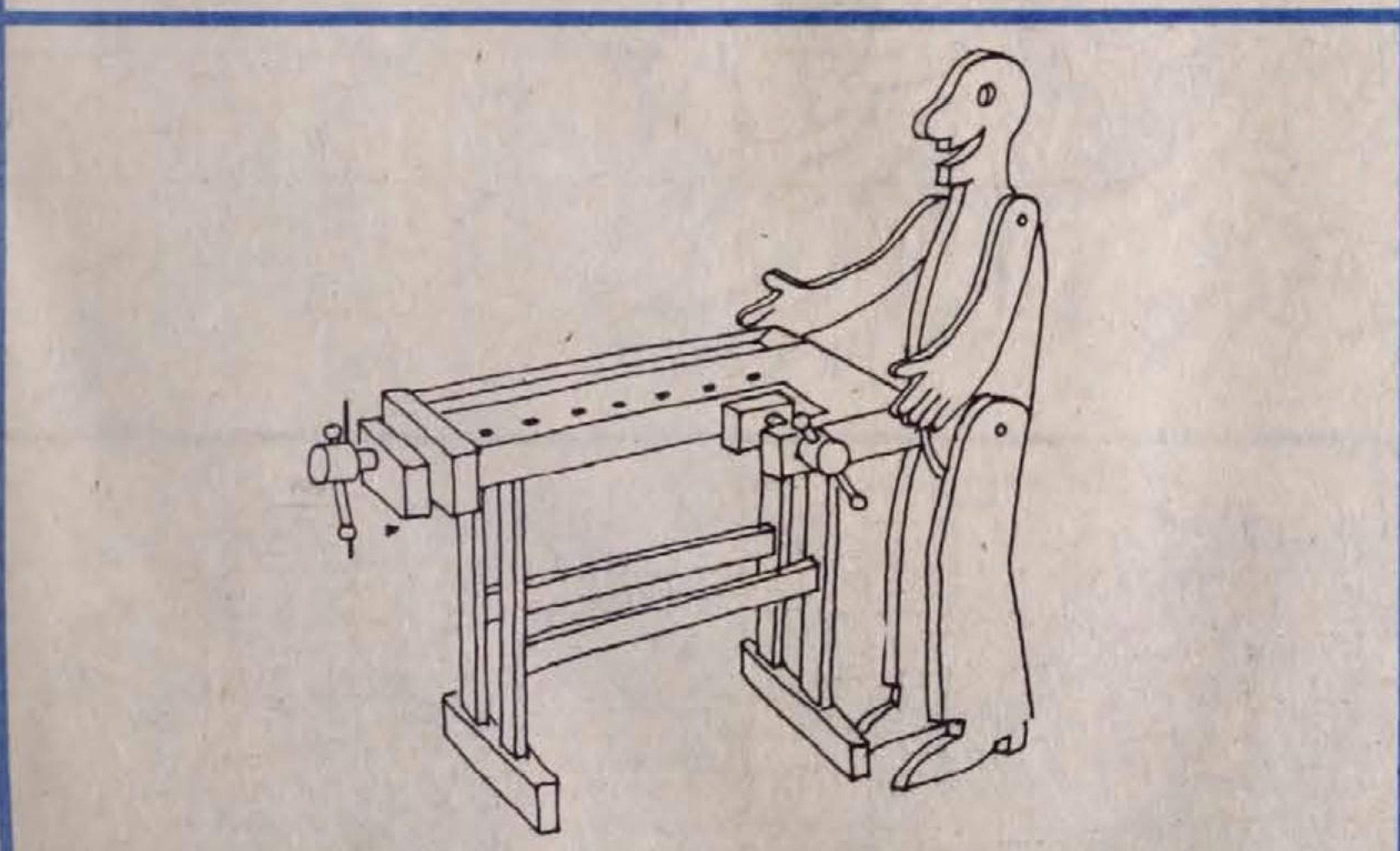
IMPORT HUMOR

Rajzok a Pikker című tallinni lapból

KÖZELEDIK AZ ÉV VÉGE

Kérjük Olvasóinkat, hogy a megrendelőlapot, az új postai levélkezelés miatt, borítékban szíveskedjenek az alábbi címre feladni:
Hírlapkiadó Vállalat, Budapest 70. Postafiók 1. 1959.

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem az 1989. évi
LUDAS MATYI ÉVKÖNYVET
az évkönyv árát (37 Ft) kézbesítéskor fizetem.

Név: ______________________

Város, község, irányítószám: ______________________

Utca, házszám: ______________________

Kelt, 19____ év ______ hó ______ nap.

____
megrendelő aláírása

Ludas Matyi

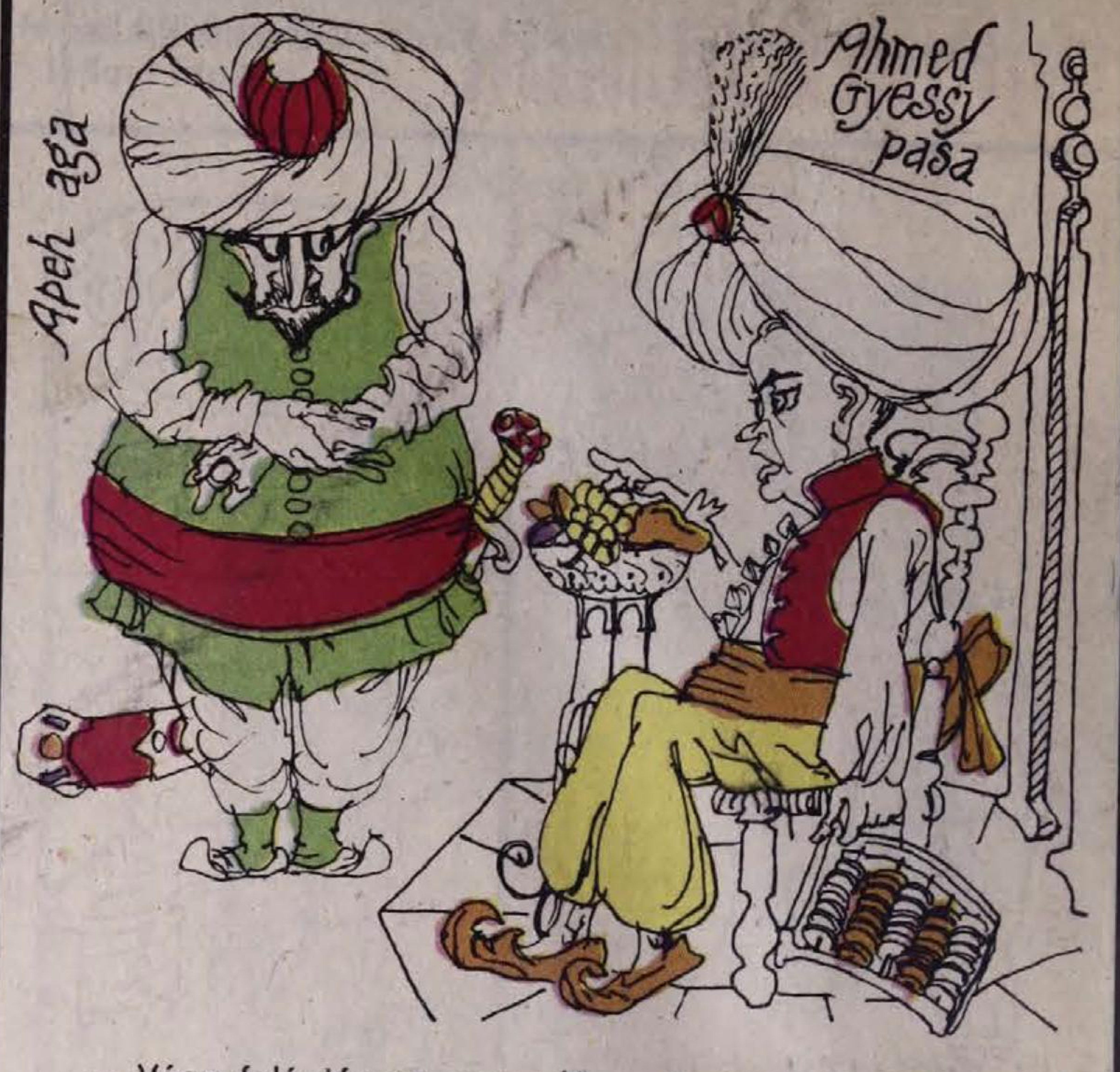
Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 188-411
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 382-399, 384-300
SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: VÁGNER FERENC vezérigazgató
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest XIII., Lehel u. 10/A. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR (tel.: 128-860) 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra
Előfizetési díj egy hónapra 16 Ft, negyedévre 48 Ft. egy évre 192 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
88.2308/48-66-22
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
HU ISSN 0134—0611
Beküldött kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

TIMÁR GYÖRGY–
HEGEDŰS ISTVÁN:

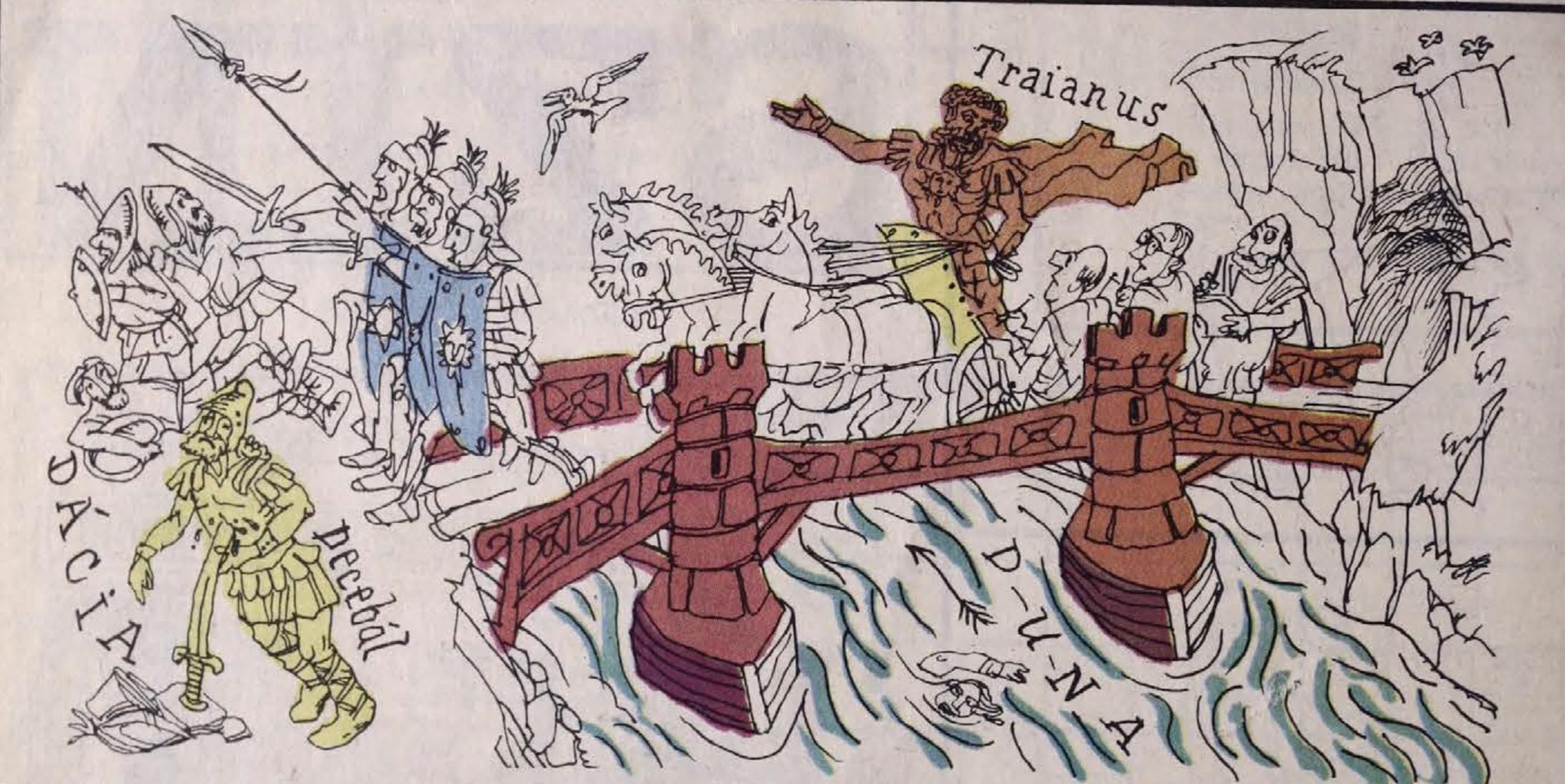
MAI SZEMMEL

– Pártütő? Én? Hisz megmondtam, hogy beérem a Demokrata Fórummal!

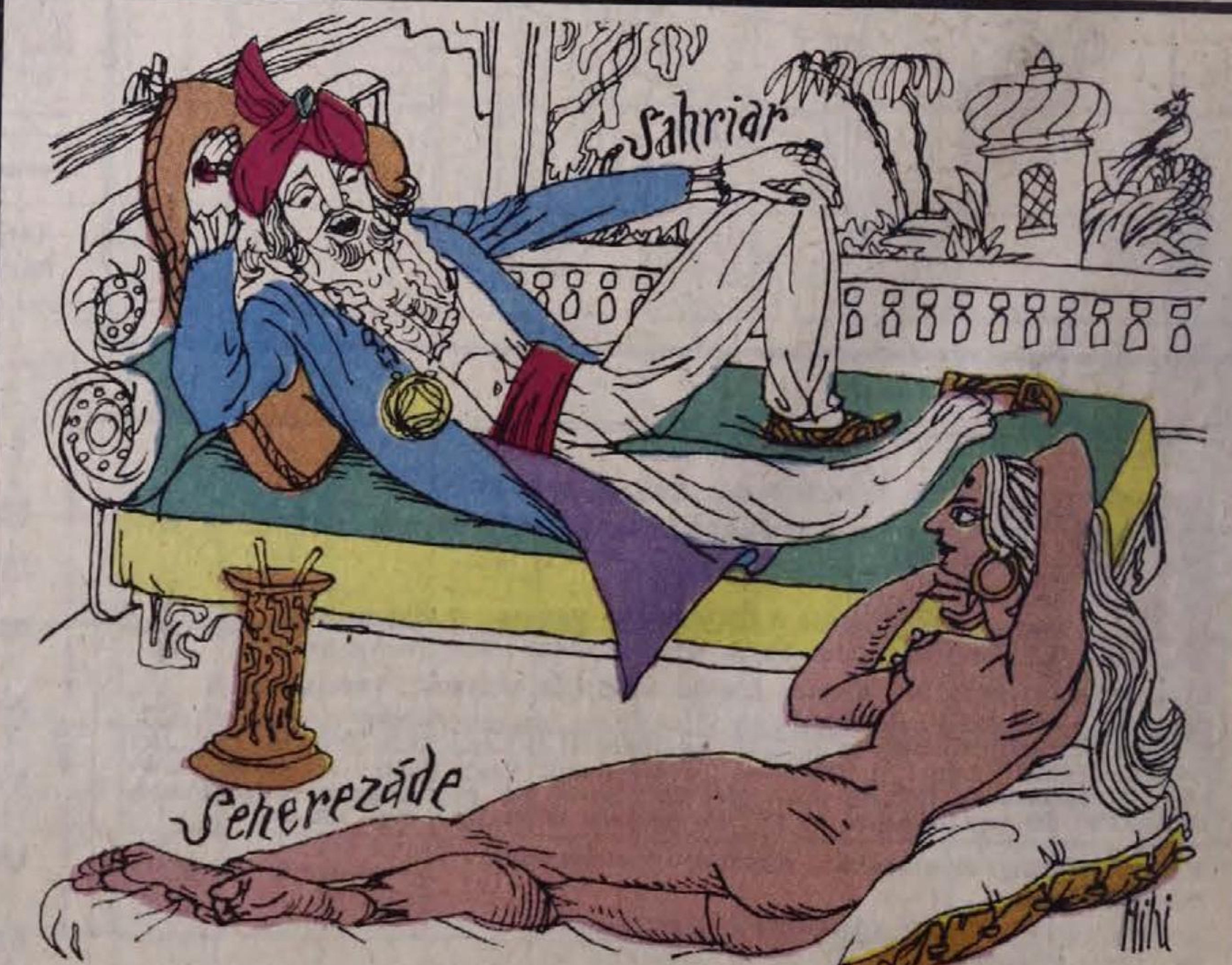
– Vége felé jár az esztendő... Aztán nem elfelejteni és behajtani a harácsot, Apeh aga!

– A Római Birodalomban örök időkre megoldottuk a nemzetiségi problémát!

– Azt ordibálja, hogy embert keres. Ahogy elnézem, ez valami magyar vállalkozó lehet.

– Ma valami pikánsat akarok hallani. Mesélj nekem a pénzügyesek társasházáról.